EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 262, Ocak 2010

TKİP III. Kongresi Açılış Konuşması...

Sınıfın ve devrimin partisi olabilmek!

7 Kasım 2009'da kamuoyuna ilan edilen TKİP III. Konrgesi resmi çalışmalarına Cihan yoldaşın burada elden geçirilmiş kayıtları sunulan açılış konuşması ile başladı. Konuşmanın parti güvenliğini ilgilendiren bölümlerine doğal olarak yer verilmedi. Metnin başlığı ve ara başlıkları ise buradaki yayın esnasında konuldu...

III. Parti Kongresi'nin toplanma süreci

Konuşmama kongremizin hazırlık sürecine, bileşimine ve temsil düzeyine ilişkin daha çok de teknik nitelikte sayılabilecek bazı sorunlarla başlamak istiyorum...

(Yayınlanamaz bölümler...-Red.)

Kongremizin temsil düzeyinin yeterince güçlü olduğunu vurguladım. Deneyimlerimizin toplamı üzerinden bakıldığında, bu denli bir geniş temsil hem riskli ve hem de sanılabileceğinin aksine amaca çok da uygun değil. Partinin genel güvenliğinden iç illegalitenin bazı hassasiyetlerine kadar çeşitli sorunlara yol açabilecek bir durum bu. Örgütsel demokrasi kuşkusuz güzel ve arzu edilir bir uygulama. Ama polis rejimi koşullarında varlığını sürdüren bir yeraltı örgütünde bunun ölçüsünü iyi tutturabilmek de temel önemde bir sorun. Ölçüyü kaçırdınız mı, işi demokrasicilik oyununa vardırdınız mı, bu telafisi zor sorunlara, hatta bazen gerçek bir örgütsel yıkıma da yolaçabilir. Devrimci bir yeraltı örgütünde güvenlik temel önemdedir; bu nedenledir ki, örgütsel demokrasiyle karşı karşıya geldiği her durumda, tereddütsüz biçimde örgütsel güvenlikten yana tercih yapmak gerekir.

Bu arada örgütsel demokrasinin parti güvenliğini zora sokmayan yol ve yöntemlerini de bulmak ve daha da geliştirmek durumundayız. Ben, özellikle de 20. yüzyıl sosyalizminin deneyimlerini bir parça incelemiş ve anlamaya çalışmış biri olarak, gerçekte parti içi demokrasiyi fazlasıyla önemsiyorum. Bu hassasiyet partimizde de yeterince vardır ve başlangıçtan bugüne örgütsel yaşam deneyimimiz bunun bir kanıtıdır. Parti içi demokrasiyi önemsemek ama onu salt bir seçim uygulamasına, kongre ya da konferanslarda biçimsel temsil hak ve olanağına da indirgememek gerekir, sorun bu. Parti içi demokrasinin bir dizi değişik yol ve yöntemi, kadroları partinin tüm

süreçlerini katabilmenin çok çeşitli biçim, araç ve yöntemleri vardır. Bunları arayıp bulmak, demokratik uygulamaları, partini iç demokratik yaşamını bunlar üzerinden sürdürebilmektir önemli olan.

Örgütsel demokrasinin partimizde genişçe bir uygulama alanı var dedim. Parti önden sunulmuş gündem üzerine özgürce yapılmış tartışmaların ardından seçilmiş delegelerle Kongresini topluyor, bu bile yeterlidir bunu göstermeye. Örgütlü bir yapımız ve buna yön veren bir parti tüzüğümüz var. Tüzüğümüzde üyelerin hak ve görevlerinden hiyerarşik yapılanması içerisinde parti organlarının görev ve yetkilerine kadar herşey yeterli açıklıkta ve kesinlikte tanımlanmıştır. Kongremizin oluşumu da bunun ürünü olmuştur: Tam da tüzüğümüzde öngörüldüğü gibi, kongre kararı kongre gündemi eşliğinde tüm partiye önden zamanında sunuluyor. Bunu kongrede temsil esaslarının saptanması tamamlıyor. Bu temelde temsil yetkisi olan organlar toplanıyor, özgür tartışmaların ardından adaylar ortaya çıkıyor, seçimler yapılıyor ve delegeler gönderiliyor. Bunun, hele de zor koşullarda mücadele eden bir yeraltı örgütü için, ideal değilse bile önemli bir demokratik işleyiş örneği olduğundan kuşku duymamak gerekir.

Resmi oturumları önceleyen tartışmalarımız esnasında da bir vesileyle ifade etmiştim; MK, III. Parti Kongresi delege seçimlerini şu veya bu doğrultuda etkilemek için herhangi bir çaba sarfetmedi. Ama edebilirdi de. Devrimci bir yeraltı partisi duruma göre bunu yapabilmelidir. Devrimci bir parti demokrasiyi biçimsel bir oyuna çevirmiyorsa, devrim iradesini ciddiyetle temsil etmek iddiasındaysa ve elbette devrimin çıkarlarını herşeyin üzerinde tutuyorsa, bu durumda, yerine göre partinin genel çıkarlarını gözeten belli müdahaleler yapabilir, yapmalıdır da. Diyelim ki, belli kişilerin delege olarak seçilmesi ya da tersinden seçilmemesi yolunda etkileyici yönlendirmelerde de bulunabilmelidir. Bunun sakıncalı olduğu ya da meşru sayılamayacağı tek durum, partide görüş ayrılıklarının yaşandığı ve bunun da kongre yoluyla bir sonuca bağlanmaya çalışıldığı koşullardır. Bu gibi durumlarda partide ciddi görüş ayrılıkları ve dolayısıyla taraflar vardır, sorunu ise parti kongresi çözecektir. Böyle durumlarda MK'dan gelecek yönlendirici müdahaleler meşru değildir, parti tüzüğünün çiğnenmesi anlamına gelir.

Ama kendi içinde ideolojik birliği olan ve dolayısıyla kongresinde görüş ayrılıkları kapsamında çözüme bağlanacak temel önemde sorunları bulunmayan bir parti, eğer salt kendi gelişme sürecinin yeni sorunlarını çözmek üzere bir kongre topluyorsa, böyle bir kongrenin verimliliğini, güvenliğini, partinin başka bazı bakımlardan ihtiyaçlarını ve çıkarlarını gözeterek, bazı yönlendirici müdahaleler yapabilir. Bu da Merkez Komitesi'nin önderlik misyonunun bir parçasıdır, böyle sayılmalı, böyle anlaşılmalıdır.

Ama biz III. Kongre seçimleri sürecinde böyle müdahalelerde bulunmadık, buna da özel bir dikkat gösterdik, sözümü asıl buraya bağlıyorum. Partide demokratik geleneklerin yerleşmesini önemsiyoruz ve bunun gerektirdiği büyük bir özen içindeyiz. Bu gelenekler yerleşsin, derinlemesine sindirilsin, bir kültür haline gelsin, böylece partide bu konuda da yeterli bir iç güven ve rahatlık oluşsun istiyoruz. Şu an öncelikli sorunumuz ve kaygımız bu. Ve biz bunda başarılı olduğumuz ölçüde, gelecekte durumun özellikle gerektirdiği hallerde, böyle müdahaleleri daha rahat yapabiliriz. Parti de bunu büyük bir olgunluk ve sükunetle karşılar, bundan dolayı herhangi bir sorun yaşanmaz.

III. Parti Kongresi'nin gündemi üzerine

Kongremizin çalışma gündemine geçiyorum. Önümüzde MK tarafından tüm

partiye sunulmuş III. Parti Kongresi Gündem Taslağı başlıklı kapsamlı bir çalışma gündemi var. Bu gündemin oluşturulma mantığı üzerinde biraz durmak istiyorum.

Devrimci bir parti, toplanmakta olan kongresinin gündemini iki farklı yöntemsel yaklaşımla saptayabilir. Bunlardan ilki ve genellikle alışılmış olanı, gündemdeki sorunların dönemsel siyasal süreçler üzerinden saptanmasıdır. Siyasal yaşamın sıcak akışından hareketle sorunlar saptanır, bunlar tahlil edilip açıklığa kavuşturulur ve bundan hareketle partinin dönemsel görevlerinin çerçevesi ortaya konulur. Toplanan her yeni parti kongresinin esas işlevi ve dolayısıyla başarısı da buradan gidilerek belirlenir ve değerlendirilir.

Dönemi değerlendirmek ve buna bağlı olarak partinin görevlerine açıklık getirmek, elbette her devrimci parti kongresinin değişmez gündemi ve dolayısıyla önemli bir görevidir. Nitekim bizim gündemimizde de sorunun bu yanı yeterli biçimde yer almaktadır, dolayısıyla kongremizin de tabii ki böyle bir görevi vardır. Ama partileşme sürecine ilkesel ve tarihsel açıdan baktığımızda, daha esaslı olan ve güncel olanı tamamlayan, ona anlamlı bir stratejik çerçeve de sağlayan bir başka yöntem daha var. Bu, devrimci sınıf partisinin inşasını stratejik bir süreç olarak kavramaya ve partinin dönemsel sorunlarını ve görevlerini de bu stratejik kavrayış içinde ele almaya dayalı bir yöntemdir. Bu açıdan bakıldığında biz hala da partileşme süreci içindeyiz ve bunu da her vesileyle ifade ediyor, döne döne vurguluyoruz. Partiyi konu alan değerlendirmelerimizde var bu yaklaşım. Yakın yıllarda II. Parti Kongresi'nin gerekçeli gündeminde buna gereğince yer ayrılmıştır. Ve son olarak da III. Parti Kongresi Gündem Taslağı'nda bunun üzerinde durulmuştur.

Biz daha baştan partiyi marksist bir bakış açısıyla, sosyalizmin ve sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliği olarak tanımlamış bir çıkışın ürünüyüz. Halkçılıktan kopuşumuzda bu bakışaçısı temel önemde bir rol oynamıştır. Ve eğer, sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliğini partimizin politik-örgütsel varlığında henüz gereğince somutlayamamışsak, bu anlamda sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliğini gerçekleştirememişsek, bu temel önemde olgu, bizim partileşme sürecimizin bu anlamda hala da devam ettiği anlamına gelir. Sorunun bu yanı üzerinde ısrarla duruyoruz, zira bunun saflarımızda çok iyi kavranması gerekir. Gelişme sürecimizin gereklerini ve sorunlarını doğru ve tüm kapsamı ile anlayabilmek ancak bununla olanaklı olabilir.

Devrimci sınıf partisinin inşası uzun yılları kapsayan stratejik bir süreçtir. Önümüzdeki III. Parti Kongresi Gündem Taslağı'nda, Lenin'e atıfla partileşme sürecinin stratejik aşamalarından sözedilmektedir. Bu açıklayıcı bir yaklaşım olduğu için özellikle önplana çıkarılmıştır. Parti'nin sağlam bir teorik temele, buna bağlı olarak ideolojik-programatik bir çizgiye oturması, kadrosal birikim bakımından belirli bir düzeye ulaşması, sınıf hareketiyle devrimci birleşmede ilk önemli mevzilerini elde etmesi, devrimci bir moral değerler sistemi oluşturması, her açıdan devrimci bir gelenek yaratması, bunlar temelinde devrimci siyasal kimliğini çok yönlü olarak geliştirmesi vb., bütün bunlar partileşme sürecinin ilk aşamasının esaslı adımlarıdır. Parti bütün bunlarla sağlam temellere dayalı bir kimlik kazanır ve siyasal sahnede bir yer edinir, giderek bir taraf haline gelir. Fakat siz bu anlamda, dolayısıyla kelimenin gerçek anlamında, devrimci sınıf partisi olmayı başardığınızda, gerçekte sadece bir ilk gelişme aşamasına ulaşmış oluyorsunuz. Evet, bu stratejik bir gelişme aşamasıdır ve tarihi önemdedir. Ama yine de henüz gelişme sürecinizin yalnızca bir ilk aşamasıdır. Lenin bunu, "sınıfın öncüsünü komünizme kazanmak" olarak tanımlar.

Bunu bir ikinci aşama tamamlamalıdır, ki devrimin zaferinin gerçek güvencesi de bu olacaktır. Bu ikinci aşama, devrimci sınıf adına toplumda etkin bir konum kazanmak, tüm öteki emeçi sınıf ve katmanları, işçi sınıfının ezilen müttefiklerini devrimci sınıf önderliği altında birleştirmeyi başarabilmek, iktidarı alma mücadelesini örgütleyebilmek ve böylece devrimin zaferine doğru yürüyebilmek demektir. Bu, sınıfın geniş katmanlarıyla birlikte ezilen ve sömürülen müttefiklerini de devrimci sınıf önderliği altında birleştirebilmek sürecidir. Bu, ilkinden de önemli, stratejik nitelikte ve her bakımdan daha zorlu ve karmaşık bir tarihi süreçtir.

Biz hala partileşme sürecinin ilk aşamasındayız; ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu ilk aşamanın da henüz ilk adımlarındayız. Hatırlayacağınız gibi bu, kongre gündemi metninde de tam da aynı açıklıkta vurgulanıyor. Biz hala ideolojik ve örgütsel kimliğini geliştirme çabası içinde olan, sınıfın en ileri unsurlarıyla birleşmeye çalışan, örgütlenmesini sınıf zeminine oturtmaya ve kadrosunun esas ağırlığını sınıf bilinçli proleterlerden oluşturmaya çalışan bir partiyiz. Bu anlamda, partinin gerçek bir kuruluşu anlamında, hala da bir parti inşa süreci içindeyiz. İnşa sürecini yeni bir düzeyde geliştirip sürdüren, buna ihtiyacı olan bir partiyiz.

Sorunu bu bakışaçısıyla ele almamız gerektiğini düşünüyor ve bunu çok önemsiyorum. Zira ancak bu taktirde, sorunlarımızı doğru bir biçimde anlayabiliriz. Ancak böylece, gelişim süreci içinde partimizi bekleyen görev ve sorumlulukları doğru bir biçimde ortaya koymayı ve adım adım çözmeyi başarabiliriz.

Dünkü bir tartışmada, Rus-Japon savaşı esnasında Lenin'in tutumuna değinmiş oldum. Bu gerçekten çok açıklayıcı bir örnektir, bu nedenle de ben yeri geldikçe anmayı önemli bulurum. Rusya tüm toplumu sarsan büyük bir siyasal olay ile yüzyüze; ülke Japonya ile sıcak savaşın içerisinde. Bu fiilen aylar boyu, resmen bir yılı aşkın bir süre devam eden bir büyük savaş. Ama devrimci bir partinin lideri bu konuda bir kez olsun kalem oynatma ihtiyacı duymayabiliyor. Bu sarsıcı önemli olay hakkında oturup tek bir yazı bile yazmayabiliyor. Ne yapıyor peki? Kendini tümüyle devrimci partinin inşası sorunlarına, parti tabanını kendi çizgisine kazanmaya, bu çerçevede menşeviklerle parti sorunları üzerine polemikler yürütmeye veriyor. Zamanını, dikkatini, enerjisini bu işe yoğunlaştırıyor ve ifade uygunsa gözü başka birşey görmüyor. Partiyi kendi çizgisine kazanmaya, kendi kadrosunu oluşturmaya, partide doğru bir örgüt anlayışını hakim kılmaya çalışıyor. Yani özetle, geleceğin olaylarına devrimci partiyi hazırlamaya bakıyor. Öyle ya, eğer ortada ilkesel ve ideolojik açıklığa sahip ve sağlam örgütsel temellere oturmuş bir devrimci parti yoksa, devrimci açıdan bakıldığında öteki herşey zaten tüm anlamını yitirmez mi? Bu durumda Rus-Japon savaşının siyasal anlamı ve sonuçları üzerine en mükemmel değerlendirmeler yapsanız ne olur ki? Devrimci öncü, devrimci liderlik açısından önemli olan, bu türden siyasal gelişmelerin de hızlandırdığı devrimci süreçlere öznel devrimci hazırlıktır. Lenin'in davranışını belirleyen de bu olmuştur. Tam da bu sayededir ki, Bolşevik Partisi büyük devrimci kaynaşmalar dönemine en iyi biçimde hazırlanabilmiş, bu günler gelip çattığında ise rolünü etkin ve başarılı bir tarzda oynayabilmiştir.

Alman devriminde, tam tersinden olmak üzere, bu aynı durumun bir başka klasik örneğini görüyoruz. Dört yıllık emperyalist savaş Almanya'da de devrime yolaçtı. 1918 Kasım'ından itibaren Alman işçi sınıfı kurulu düzeni temellerinden sarsabilecek bir devrimci politik inisiyatif gösterdi. Ama ortada buna önderlik edecek, böylece bu ayağa kalkışı devrimci iktidar mücadelesiyle

taçlandıracak bir devrimci öncü parti yoktu. Bu olmadığı içindir ki, savaşın yıkımıyla temellerinden sarsılmış durumdaki kurulu burjuva düzeni, buna rağmen kendini savunmayı, devrimi bloke etmeyi ve sonunda da karşı devrimi egemen kılmayı başarabildi.

Öncü devrimci partinin tarihsel önemdeki rolü, bu iki farklı tarihsel örnek üzerinden çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Partimize bu bilinç egemen olduğu içindir ki, biz, devrimci iktidar iddiasını ve perspektifini çoktan yitirmiş halde gündelik olayların ardından sürüklenen tasfiyeci Türkiye solunun davranış çizgisinin tümüyle dışında duruyoruz. Kendiliğindenci ve tasfiyeci solun devrimci öncü partiyi stratejik bir bakışaçısıyla hazırlama görevinin gereklerinden tümüyle uzak sürüklenmelerinin ne bir değeri ne de bir geleceği var. Aslolan her zaman niteliktir; aslolan stratejik bakışı hiçbir durumda yitirmemek, öncü devrimci parti sorununa da buradan bakabilmektir. Böyle bir partinin stratejik inşa sürecini bilinçli bir biçimde örüp ilerletebilmektir.

Bu kuşkusuz hiçbir biçimde güncel mücadeleyi, bunun gereği olan görevleri küçümsemek demek de değildir. Devrimci parti ancak sınıflar mücadelesinin sıcak pratiği içinde inşa edilebileceğine göre, böyle bir küçümseme zaten sözkonusu olamaz. Partimizin pratiği bunun da yeterince açık ve somut bir örneğidir. Güç ve olanaklarımızla kıyaslandığında tempolu bir çalışma ve zorlu bir mücadele içinde bulunuyoruz. Sınıflar mücadelesinin tüm temel gündemleriyle yakından ilgiliyiz. Siyasi yaşamın tam olarak içerisindeyiz. Parti inşa sürecinin sorunlarını tam da gündelik olarak akan zorlu siyasal yaşam içerisinde çözmeye çalışıyoruz. Ama biz, nerede hareket orada bereket, kısa günün karıyla ne edip edip güç olma biçiminde kendini gösteren, stratejik hedef ve öncelik bakışından ve bilincinden yoksun, yönsüz pragmatist küçük-burjuva dargörüşlüğüne de düşmüyoruz. Böyle ömürsüz heveslerimiz olmadığı gibi geleneksel Türkiye solunun bu türden eğilimlerine de zerre kadar prim vermiyoruz.

Partimizin bir stratejik inşa planı var ve bizler gündelik siyasal çalışmamıza ve mücadelemize her zaman bunun üzerinden bakmalıyız, gelişme sürecimizin sorunlarını hep buradan giderek ele almalı, irdelemeli, tartışmalı ve gereklerini yerine getirmeliyiz. İdeolojik gelişme, politika, örgüt, illegalite, kadro, devrimci kimlik, devrimci değerler sistemi, eğitim ve donanım, vb. açılardan parti ne durumdadır diye sürekli biçimde sormalı ve her zaman bu soruların gerçeğe uygun yanıtlarını bularak, bu alanlardaki yetersizliklerimizi, zaaflarımızı saptayarak ve elbette ki bunlarla sistemli biçimde uğraşarak, devrimci partiyi sağlam bir biçimde inşa etmeye bakmalıyız. Komünist devrimciler olarak yapmamız gereken budur, bu bakış açısından ve davranış biçiminden hiçbir biçimde şaşmamaktır.

Devrimler karmaşık toplumsal süreçlerin ürünüdürler; nesnel çelişkilerin, bunun ürünü dinamiklerin derinden derine işlemesinin sonucu olarak olgunlaşır ve patlak verirler. Bu bizim irademizi aşan süreçlerin ürünü oldukları anlamına gelir. Bize düşense devrimi hazırlıklı bir biçimde karşılamaktır, her alanda ve her açıdan buna hazırlanmaktır. Biz bunun çok yönlü ve temel önemdeki gereklerini gözetmeye ve gerçekleştirmeye bakarız. Gelmesi kaçınılmaz olan devrimi bilinçli ve örgütlü bir hazırlıkla karşılama değişmez kaygısıyla hareket ederiz. Devrim sürecinin nesnel akışı bizim dışımızdadır, biz öznel hazırlığa, kendi hazırlığımıza, bu nesnel süreçleri başarılı bir hazırlıkla karşılamaya bakarız. Biz öznel etkeniz, bunun gereklerini en tam ve sağlam bir biçimde yerine getirmeye bakarız. Nesnel koşullar bizim dışımızdadır; ve elbette biz, öznel gelişmemizi o nesnelliğin içerisinde yaşayacağız. Ama biz kendi işimize bakacağız, biz en iyi biçimde hazırlanmaya

bakacağız. Bunu ne kadar derinden kavrarsak, bilinçli örgütlü bir hazırlığı ne kadar önemsersek, nesnel süreçlerin karşımıza çıkartacağı olanakları değerlendirebilmek şansına ve olanağına da o ölçüde sahip olmuş oluruz. Özetle biz, kendiliğinden sürecin bilinçli örgütlü ifadesiyiz, devrimci bir parti olarak. Devrimci sınıf partisinin inşasının sorunlarına ve süreçlerine ilkelere dayalı stratejik bir bakışımız var. Gelişme sürecimize ve sorunlarımıza hep buradan bakarak yolumuzu yürümeye çalışıyoruz. Devrimin zaferine götürecek biricik olanaklı yolun bu olduğu bilinci ile hareket ediyoruz.

Bütün bunları Türkiye sol hareketinin kendiliğindenciliği konusunda açık bilinci olan bir partinin mensubu olarak söylüyorum. Türkiye sol hareketinde devrimci öncü partinin inşası konusunda tam bir kendiliğindencilik vardır. Kırk yıllık partiler vardır, hala bir programları bile yoktur. Kırk yıllık örgütler vardır, henüz parti bile değildirler, parti olmak bir yana bu sorunu nasıl çözecekleri konusunda bir bakışları bile yoktur. Bugünün Türkiye'sinde şekilsiz bazı çevreler vardır, açık politik bir çizgi bir yana politik bir isimlendirmeden bile yoksundurlar, parti inşası diye bir sorunları ise hepten yoktur. Bu tablo Türkiye sol hareketinin kendiliğindenci geleneğini ortaya koymaktadır. Devrim ve iktidar perspektifinden yoksunluğun en dolaysız ve tartışmasız göstergeleridir bütün bunlar. Ve bu, zaman içinde kaçınılmaz bir biçimde çözülüşe ve tükenişe götürmektedir. Dünden bugüne birçok somut örnek üzerinden görüp izliyoruz bunu.

TKİP'nin tarihi sorumluluğu

Sol hareketin bugünkü tablosu içinde partimizin tuttuğu kendine özgü yeri ve bunun ona yüklediği tarihi değerde sorumlulukları önemle gözönünde bulundurmalıyız. Türkiye'de '6●'lı yıllarda başgösteren güçlü bir sosyal mücadele süreci ve bunun içerisinde, sol hareketin yeni temeller üzerinde bir oluşumu ve zaman içerisinde gelişip serpilmesi var. Büyük çalkantılar içinde geçen, devrimci yükselişler ve karşı devrimci bastırmalar halinde seyreden bu tarihi dönem yaklaşık yarım yüzyılı bulmaktadır. Bu yarım yüzyıllık süreçten bugüne kalan sol hareket, onu oluşturan sol akımlar tablosu üzerinden dönüp TKİP'ye bakınız, böylece sol içinde tuttuğumuz kendine özgü yeri çok daha iyi anlar, tam olarak yerli yerine oturtursunuz.

TKİP'nin bir gelişme süreci, bugün ulaştığı bir gelişme aşaması var. TKİP'nin sağlam bir teorik temeli, açık bir ideolojik çizgisi, bunların ürünü bir programı var. TKİP'nin hemen tüm taktik sorunlarda ilkesel ve ideolojik bir açıklığı, tutarlılığı ve kararlılığı var. TKİP bugünün Türkiye'sinde devrimci örgüt konusunda tek tutarlı, ısrarlı ve kararlı partidir. TKİP'nin çok belirgin bir sınıf yönelimi var, gelinen yerde artık sınıfla anılabilen bir partidir. TKİP'nin önemli bir kadrosal birikimi ve militan sempatizan çeperi var. TKİP'nin şimdiden belirginleşmiş devrimci direnişçi gelenekleri var...

Herkesin elindekini tükettiği, maddi ya da manevi birikimini heba ettiği bir dönemde, biz politik ve moral değil ama maddi anlamda, ifade uygunsa yoktan var etmiş bir hareketiz. Tabii ki bir birikimin içinden geliyorduk; onun ideolojik, politik ve moral kazanımlarından besleniyorduk. Her zaman söyleyegeldik; boşluktan doğum olmaz, hiçbir şey yoktan varedilemez. Biz de elbette geçmiş devrimci birikimin içinden geliyorduk, sonuçta onun bir ürünü idik. Ama örgütsel ve kadrosal açıdan hemen hemen hiçbir şeyimiz yoktu. Denebilir ki bu alanda işe sıfırdan başladık. Oysa bugün, Türkiye sol hareketi içerisinde çok belirgin yer tutan bir partiyiz. Politik ve örgütsel bir varlığı ve kapasitesi olan, politik ve moral gücü olan, kafası açık, doğrultusu açık, bu çerçevede ideolojik ve ruhsal bir birliği olan, bir dizi imkan ve kazanım yaratmış bir partiyiz artık.

Bütün bu üstünlüklerin partimize yüklediği büyük sorumluluklar var, bütün bunları sıralarken asıl buraya gelmek istiyorum. Partimizin Kuruluş Bildirisi'nde, TKİP'nin kuruluşu, bu ülkede devrim ve sosyalizm davası uğruna emek vermiş, büyük fedakarlıklara katlanmış, ağır bedeller ödemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır, denilmiştir. Bu çok sade bir paragraftır o bildiride, ama partimiz için çok derin bir anlamı ve çok özel bir önemi vardır. Bu ülkede devrim ve sosyalizm uğruna harcanmış onca emeğin, yapılmış onca fedakarlığın boşa gitmemesinin, hiç değilse içinde bulunduğumuz bu tarihi evredeki tek güvencesi, kesin olarak TKİP'dir. Buna bugünün Türkiye'sinden başkaca bir örnek göstermek mümkün değildir.

TKİP bu açıdan çok büyük bir sorumlulukla yüzyüzedir. Bu sorumluluğun bilincinde olmalı ve buradan gelen bir sorumluluk ve misyon duygusuyla hareket edebilmelidir.

Devrimci stratejik bakış her şeyin temelidir

Devrim bilinci ve devrimci iktidar perspektifi açık ve net olan bir partiyiz. Türkiye devriminin sorunlarına bir bakışımız var. Devrimde farklı sınıfların yerine ve rolüne bir bakışımız, bu çerçevede şekillenen bir politik yönelimimiz, bununla uyumlu bir gündelik siyasal yaşamımız var. Türkiye işçi sınıfını burjuvazinin karşısına bağımsız örgütlü bir güç olarak çıkarabilmeyi, kurulu toplumsal düzeni yıkabilmenin, devrimci iktidarı kurabilmenin, sosyalizme ve komünizme yürüyebilmenin olmazsa olmaz koşulu sayıyoruz. Programımız bunu söylüyor, stratejik yönelimimiz bu eksene oturuyor ve gündelik çalışmamızın ağırlık merkezini bu oluşturuyor. Bu, proletarya devrimi perspektifi içerisinde temel ve güncel sorunlara stratejik bir bakıştır. Stratejik doğrultumuz ile gündelik uğraşımız arasında kopmaz bir diyalektik organik bağ ve bütünlük buradan gelmektedir. Partimizin taktik pratik yönelimiyle temel stratejik hedefleri arasındaki uyumun ve bütünlüğün temelinde bu bakış açısı vardır.

İşte bu, bu partinin ideolojik açıklığının ve tutarlılığının, devrimi ciddiye almasının ve devrimin sorunların toplumun nesnel gerçekliği üzerinden kavrayabilmesinin, devrimci taktik yönelimini ve politikasını bu temel üzerinde kurabilmesinin en somut, en dolaysız, en çarpıcı bir göstergesidir. Her zaman söylüyoruz; gündelik yaşamda hiçbir şey gösteremezsiniz ki, programımızda bunun genel bir ifadesi olmaya görsün. Ya da tersinden, gündelik yaşamda hiçbir sorun gösteremezsiniz ki, programımızın şu veya bu bölümünün ya da maddesinin somut bir izdüşümünü yansıtmıyor olsun. Bu, partimizin teorik, programatik ve stratejik açıklıklara dayalı devrimci konum ve kimliğinin açık bir göstergesidir.

Reformizmin en temel karakteristiği, belki de Bernstein'ın o ünlü vecizesiyle tanımlanabilir; "Hareket her şeydir, nihayi amaçsa hiçbir şey!" Önemli olan gündelik mücadele içerisinde işçi sınıfının çıkarlarını koruyabilmektir, bu doğrultuda bir takım küçük ve sınırlı kazanımlar elde edebilmektir, burjuva toplum zemininde işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları iyileştirmek, hak ve özgürlüklerini geliştirebilmektir, demek istemiştir, kötü ünlü revizyonist bu kötü ünlü vecizesiyle. İşte bu klasik sosyal-demokrasinin bakışaçısıdır, bu dört dörtlük reformizmdir. Bu nihai hedeflerin ve stratejik doğrultunun bir yana bırakılmasıdır. Devrimin değil reformun esas alınmasıdır. Bu, kurulu düzeni yıkmaya değil ama onu kendi temelleri üzerinde düzeltmeye, reforme etmeye, demokratikleştirmeye dayalı bir bakış açısıdır.

Biz komünist devrimciler ise sorunu nihai amaçlar temelinde, stratejik bir açıdan ve devrimci bir perspektif içinde ele

alıyor, ortaya koyuyoruz. Bizim stratejik hedefimiz toplumsal devrimdir, kurulu düzeni temellerinden yıkmaktır. Biz sorunlara proletarya devrimi üzerinden bakıyoruz; egemen burjuva sınıfını devirmeyi, işçi sınıfının devrimci iktidarını kurmayı esas alıyor, şaşmaz hedefimiz olarak saptıyoruz. Bizim stratejik hareket noktamız budur, tüm sorunlara burada bakarız, tüm sorunları bu bakış açısı içerisinde değerlendirir, yerli yerine oturturuz. Gündelik siyasal yaşamımızı ve çalışmamızı da bu bakış açısı üzerinden kurarız. Biz kuşkusuz işçi sınıfının ve emekçilerin kısa dönemli çıkarlarına ve gündelik ihtiyaçlarına gerekli ilgiyi tam olarak gösteririz. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarını düzeltmek için gündelik bir uğraş veririz. Ama bunu, hep ve şaşmaz bir biçimde, devrimci stratejik bakış açısı ile yaparız. Gündelik mücadeleyi stratejik hedefe bağlarız. Her türden gündelik uğraşı bunun ışığında ve buna hizmet edecek tarzda ele alır, bu temel üzerinde sürdürürüz. Reformist çizgiyle devrimci çizgi arasındaki ilkesel nitelikteki temel ayrım noktası işte buradadır.

Dolayısıyla, çeşitli politika sorunlarına bakarken, şu veya bu taktik sorunu ele alırken, ölçü hep bu olmalıdır. Taktik ya da gündelik sorunlar kesin bir biçimde stratejik doğrultu ve amaçla bağı, buna bağımlılığı içinde ele alınmalıdır. Bu bakış açısı TKİP'nin politik sorunları ele alışının vazgeçilmez temeldir. Bunu dünden bugüne partimizin gelişmelere ve sorunlara bakışı üzerinden somut olarak da görebilirsiniz.

(...)

Geleneksel sol böyle bir bakıştan yoksundur, zira o ilkesizdir ve kendiliğindencidir. Çünkü gelinen yerde devrim pusulasını yitirmiştir, devrimci stratejik bakış ve doğrultudan kopmuştur. Çünkü devrim iradesi kırılmış, devrimci stratejik çizgi terkedilmiştir. İlkesel esasları ve ayrımları bir yana bırakarak gündelik başarılar elde etmek artık esas kaygı halini almıştır. Tasfiyeci sürüklenmelerin solu getirdiği nokta budur.

İlkeleri bir yana bırakıp sözde büyük birlikler kurarsınız, ÖDP örneğinde olduğu gibi. Ama aradan beş-on sene geçer, görkemli bir iflasla yüzyüze kalırsınız. Büyük iddalarla ama ilkeler bir yana bırakılarak bir araya getirilmiş bütün parçalar zaman içinde ayrışıp dağılır. Dahası başlangıçta bütünsel varlığı olan bazıları bu iflasın ardından kendi içerisinde ayrıca parçalanır. Büyük birlik iddiası bir görkemli iflasla sonuçlanır, geride alabildiğine küçülmüş parçalara bırakarak... Yaşanan liberal birlik politikasının iflasıdır. İlkeleri bir yana bırakarak onlarca grubu kendi içinde birleştirseniz bile, bir adım ileriye gidemezsiniz. Reformistler, mevcut grup ve çevreleri ilkesiz bir zeminde birbirine eklemleyerek sözümona güç olma yolunu seçtiler. Bununla toplumda sol sinerjiler yaratmaya umdular. Oysa sonuç görkemli bir iflastan başka bir şey olmadı. Sonuçta eldekini bile koruyamadılar.

Partinin başlıca zaafları ve yetersizlik alanları

Tüm üstünlüklerine rağmen partimiz bugün büyük yetersizlikler, önemli bazı zaafiyetler içerisindedir. Bunların bilincinde olmamız ve bunlarla uğraşmamız gerekir. Bu yetersizliklerin anlaşılabilir nedenleri var kuşkusuz. Süreç hep belli zaaf ve yetersizliklerle içiçe ilerleyecektir. Bunu hiçbir biçimde zaaflarımızı ve yetersizliklerimizi önemsizleştirmek veya meşrulaştırmak için söylemiyorum. Sadece zaaflar ve yetersizlikler kaçınılmaz olarak hep olacaktır, bunu akılda tutalım, demek istiyorum. Önemli olan onlarla uğraşma iradesini ve gücünü yitirmemektir. En kritik nokta budur ve TKİP'nin bugüne kadar bu konuda yüzağartıcı bir sınavı, bunun ürünü önemli bir deneyimi vardır.

Kendi yirmi yıllık sürecimiz boyunca nelerle karşılaşmadık ki biz. Bütün bunlarla

uğraşarak parti inşa sürecini ileriye taşıdık. Partinin Kuruluş Kongresini topladık, partiyi kurduk, ama arkası peşpeşe yenilen darbeler ve sonuçta bir yıkım oldu. Ama bakınız şimdi Parti'nin III. Kongre'sindeyiz ve bir yerdeyiz. Bu nedir, bu ne anlama geliyor, bu neyi anlatıyor? Bu karşılaştığımız sorunlara yenilmediğimizi anlatıyor. Eğer onlara yenilmemeyi başarırsanız, kısa dönemli olarak geriye düşmüş gibi görünseniz bile, beş yıl ya da on yıl üzerinden bakıldığında, hep daha ilerde olduğunuzu görmekte güçlük çekmezsiniz. TKİP bugün gerçekten her açıdan daha iyi bir noktadadır. Bunu II. Kongre'de söylediğimde, bazı yoldaşlar örgütsel bakımdan geçmişte daha ileri olduğumuzu dile getirmişlerdi. Söyledikleri belli sınırlar içerisinde doğruydu da. Ama biz bugün, hiç değilse şu son iki kongre arasında attığımız adımlarla, artık örgütsel bakımdan da her zamankinden daha ileri bir noktaya ulaşmış bulunuyoruz. Parti Kuruluş Kongresi'nden önceki aşamadan daha ileri bir noktadayız. Politik güç ve etki açısından ise zaten kıyaslanmaz ölçüde daha ileri bir düzeydeyiz.

Partimizin zaaf ve yetersizlikleri nelerdir ve biz özellikle hangi zaaf ve yetersizliklere yüklenmeliyiz? Bu konuda söyleyeceklerimi, sözü uzatmamak için, maddeleştirerek mümkün mertebe kısaca sıralamak istiyorum. Zira bu sorunlar zaten kongre gündemimizin de bir parçası oluşturmaktadırlar, nasıl olsa üzerine genişçe tartışmak ve değerlendirmeler yapmak olanağımız olacak.

1- Partide ideolojik donanım ve birikim yetersizliği

Partimiz belli bir açıdan bakıldığında ideolojik bakımdan güçlü bir konumdadır. Parti'nin teorik-programatik sağlam bir temeli vardır, asıl gücü de öncelikle buradadır. Herşeyden önce tüm temel meseleler üzerinden ideolojik bir açıklığı var partinin. Bu sayede sağlam temellere oturan bir programı var. Parti programı, toplumun ve devrimin sorunlarına bakışta elde edilmiş ideolojik açıklıklardan süzülmüş, program formu içinde formüle edilmiş sonuçlarından oluşur. Programımız, genel teorik sorunların yanısıra toplumun ve devrimin temel sorunları konusunda asgari bir ideolojik açıklık içerisinde olduğumuzun da en çarpıcı, en temel, en dolaysız bir göstergesidir. Partimizin, programımıza da dayanak oluşturan, onu besleyen ve gerekçelendiren, kapsamlı incelemeleri, değerlendirmeleri, çözümlemeleri vardır. Partinin bütün bu bakımlardan ideolojik planda sağlam bir konumu ve belirgin bir gücü vardır. Ama yazık ki bunu oluşturan birikim, partinin bugünkü kadrosal varlığına maledilebilmiş değildir. Bu anlamda, parti düzeyinde kolektif bir ideolojik donanıma, düzeye ve kuvvete dönüştürülebilmiş değildir. Sözümü de asıl buraya, partinin temel önemdeki bir zaafiyet alanına bağlamak istiyorum.

Saflarımızda çok belirgin bir ideolojik eğitim ve donanım yetersizliği var. Kadrolarımızın büyük bir bölümünün Marksizme ve parti çizgisine ilişkin bilgisi ve kavrayışı son derece yetersizdir, doğrusunu söylemek gerekirse fazlasıyla yüzeyseldir. Bunun altını yıllardır çiziyoruz ve bunu yenmek için partiyi yönlendirmeye de çalışıyoruz. Ama yazık ki bu temel önemde yetersizliğin üstesinden gelebilmek konusunda henüz fazlaca bir mesafe katedebilmiş değiliz. Doğal olarak bunun tüm olumsuz sonuçları partinin yaşamı ve çalışması üzerinden de bir biçimde yansımaktadır.

Partimizin asıl üstünlüğü ve en büyük kuvveti ideolojik alandadır, bunu unutmamak gerekir. Biraz sonra devrimci örgüt sorunu, partinin bu alandaki üstünlükleri ve sorunları üzerinde de duracağım; ama önemle vurguluyorum, sağlam bir ideolojik kimliğiniz yoksa, açık bir ideolojik bilinciniz yoksa devrimci örgüt sorununda da başarısızlığa uğramanız kaçınılmazdır. Böyle bir örgüt kuramazsınız, bir biçimde kursanız

bile sonuçta yaşatamazsınız. Herşeyin başı partinin toplamında ideolojik açıklık ve sağlamlıktır, kollektif ideolojik birikim ve donanımdır. Partide ideolojik açıklık ve güç vardır, fakat bu partiye maledilememiştir. Partinin toplamında kollektif bir düzey ve donanım haline getirilememiştir. Bu şu an en ciddi sorunlarımızdan biridir.

Örneğin partimizin, devrimci teorinin ve politikanın temel konuları üzerine belli bir rahatlık ve isabetlilikle kalemini kullanabilen çok az kadrosu vardır. Bu bile bir şey anlatmaktadır. Partimizin Türkiye devriminin sorunları hakkında açık görüşleri, kapsamlı değerlendirmeleri ve tartışmaları vardır. En kritik noktalar üzerinden yeterli açıklıklar vardır. Ama tüm bu açıklıklara rağmen devrimin şu veya bu sorunu üzerine zenginleştirici bir teorik inceleme yapabilecek ya da bir ideolojik polemik yürütebilecek, ya da bu açık görüşleri somut bir sorun üzerinden amaca uygun biçimde işleyebilecek kadroları, birkaç istisna dışında, yazık ki halen yoktur. Bu, partinin ideolojik donanım bakımından zayıflığının özel ama son derece önemli bir yansımasıdır. Özel bir yansımasıdır diyorum, zira sorun, bu türden bir elit grubun parti içinde olması sorunundan ibaret de değildir, hiçbir biçimde. Toplamında parti, kadrosal birikminin somut durumu üzerinden bakıldığında, ideolojik birikim ve donanım yönünden belirgin biçimde zayıftır, asıl altını çizmek istediğim budur. Sorun yukarıdan aşağıya tüm partiyi kesmektedir. Mücadelenin zorlu koşulları içinde verilen kayıplar, aynı nedenlere dayalı dökülmeler, eldeki güçlerin yeniliği vb., bunun belli sınırlar içinde bir açıklamasını verebilir bize. Ama sonuçta parti bu sorunu çözmek zorundadır.

Partinin bu alandaki yetersizliğini mutlaka ve gereğince önemsemeliyiz. Yoldaşlarımızı gündelik yayınlara gereğinden fazla zaman ayırmaktan, özellikle de sanal yayın tuzağıyla değerli zamanlarını heba etmekten kesin olarak kurtarmalıyız. Onları sistemli biçimde Marksizmi incelemeye yöneltmeli, bunu düzenli olarak denetlemeli, bilinçli olarak yönlendirmeliyiz. Her bir yoldaşımızla, her bir organımızla bu çerçevede ve sistemli biçimde özel olarak ilgilenmeliyiz. Artı, bu temel üzerinde partinin ideolojik çizgisini, programatik birikimini sistemli biçimde ve döne döne incelemeye ve sindirmeye yöneltmeliyiz. Yoğun bir pratik çalışma ve koşuşturma içindeki kadro ve militanlarımızın eğitim ve inceleme yapmak için zamanları fazlasıyla sınırlı ve biz bu sınırlı zamanın mutlaka amaca en uygun bir biçimde kullanmasını güvence altına almalıyız. Bu bir önderlik, yönlendirme ve denetim sorunudur. Ve tüm partide sürekli bir iş olarak ele alınmak durumundadır.

Bunca sözden sonra gereksiz ama ben eklemekten kendimi alamıyorum. Bazı yoldaşlarımız günlük basın okumaya, ya da interneti gündelik olarak izlemeye pek meraklı. Oysa bu gerçek bir tuzaktır, düşünsel kısırlık ve cahilliğin süreklileşmesidir. Buna eğilimli yoldaşlarımıza benim söyleyeceğim şudur: Bu yolla belki gündelik olaylarla ilgili bir bilgi edinirsiniz ama hiçbir temelli bilinç ve birikim edinemezsiniz. Hele de, sağlam bir marksist bakış açınız, o temel üzerinden parti çizgisini az buçuk derinlikli bir kavrayışınız da yoksa, gündelik olarak okuduğunuz şeyler zihninizi bir o tarafa, bir bu tarafa savurmaktan öteye bir yarar sağlamaz. Onun bunun ideolojik etkisi altında salınır kalırsınız. Sayısız burjuva ve küçük-burjuva önyargının esiri haline gelirsiniz. Bu istem ve iradenize rağmen böyle olur. Buna direnme kapasitesini size ancak marksist birikim ve bu temel üzerinde parti çizgisinin derinlikli kavranışı verebilir. O halde siz de temel önceliği kesin olarak buna vermelisiniz, zamanınızı bilinçli bir tutumla buna ayırmalısınız.

2- Partiyi örgütlemek ve her bakımdan bütünleştirmek

Partiyi örgütlemeli ve her bakımdan bütünleştirmeliyiz, bu üzerinde durmak

istediğim ikinci sorun. Parti örgütümüz bu haliyle çok yetersiz. İki açıdan yetersiz. İlkin, biçimsel bir örgütsel varlığınız olabilir ama buna rağmen bu yapı kendi içinde gereğince sağlam ve oturmuş olmayabilir. Bu açıdan bellir sınırlar içinde bir örgütlenme sorunumuz olduğuna kuşku yok. İkinci olarak, mevcut örgüt yapınız kendi içinde az çok sağlam bir temele de oturuyor olabilir, ama fazlasıyla dar ve sınırlı kalabilir. Bu darlık politik etkiniz ve sempatizan çeperinizle kıyaslandığında belirgin biçimde göze batıyor da olabilir. Partimizin bu açıdan da ciddi boyutlarda bir örgütlenme sorunu vardır. Parti örgütümüz fazlasıyla dar ve sınırlıdır. Bu derinlemesine olduğu kadar genişlemesine de böyle. Her ilin kendi içinde aşağıya doğru derinlemesine olduğu kadar ülke genelinde genişlemesine de demek istiyorum.

Örgütlenmek öncelikle kadrolaşmak demektir. Elbette ki kadrolaşma örgütsel süreçler içinde olur. Ama sonuçta bizim iyi kötü örgütsel yapımız var. O zaman çok sistemli bir şekilde çevremizdeki sempatizan birikimini mümkün mertebe kadrolaştırmaya bakmalıyız. Parti sempatizanları, taraftarları ya da militanları ile parti kardrosu aynı şey demek değildir. Parti kadrosu, partinin temel ve dönemsel mücadele ihtiyaçlarına politik ve örgütsel açıdan yanıt verebilen donanımlı insan demektir. İnsanlar örgütlenirse ve çok yönlü olarak eğitilirse, sonuçta parti kadrolaşabilir. Bunu partide çok özel bir ilgi ve uğraş haline getirmek zorundayız. Şu an partinin en büyük ihtiyacı yeterli sayıda eğitimli ve donanımlı insandır, yani kadrodur. Partimizin geleceği ne kadar kadrolaşacağına da sıkı sıkıya bağlıdır.

Kadrolaşma ihtiyacına iki bakımdan işaret ediyorum. İlkin, mevcut ve potansiyel kadroların niteliğini yükseltmek, ikinci olarak kadro sayısını mümkün mertebe çoğaltmak anlamında. Yani sorunu nitelik açısından olduğu kadar nicelik açısından da vurgulamış oluyorum.

Halen çok dar bir örgütsel yapımız var. Politik etki alanımız ve çalışma kapasitemiz ile örgütsel durumuz arasında belirgin bir açı var. İlki ikincisiyle kıyaslanmayacak ölçüde geniş ve büyük. Farkında olalım ya da olmayalım, gelinen yerde TKİP fazlasıyla önemli bir politik harekettir artık. Fazlasıyla ciddiye alınan ve gitgide daha geniş bir ilgi alanına giren bir partiyiz. Bu, politik etkimizdeki büyümeyi anlatıyor. Geniş bir politik etki alanımız ve çalışma kapasitemiz var. Ne de olsa gece gündüz didinip duran bir partiyiz. O kampanyadan bu kampanyaya, o gündemden bu gündeme, o işten bu işe yoğun bir politik uğraş içindeyiz. Daha da önemlisi, bütün bu çabayı ilkeli, tutarlı ve kararlı bir politik mücadele çizgisiden gösteriyor olmamızdır. Bu politik faaliyet kapasitesimizi ortaya koymakla kalmıyor, giderek daha geniş bir ilgiye de konu oluyor. Fakat işte bu alandaki üstünlükle kıyaslandığında, örgütümüz fazlasıyla dar ve kadrosal bakımdan fazlasıyla zayıf. Çalışan militanı ile örgütlü partili sayısı arasında ilki lehine göze batan bir farklılık var.

Sonuç olarak, partide kadrolaşmayı sürekli bir iş haline getirmemiz, partinin kadrosal gücünü sürekli büyütmemiz gerekir. Ama bu, özel ve yöntemli bir uğraşla olur ancak, partinin kapılarını ilkesiz ve kuralsızca açarak, partiye buna hazır olmayan insan yığarak değil. Bu ikincisi partinin düzeyini düşürür yalnızca, niteliğini bozar ve giderek de güvenliğini tehdit eder. Ancak amaca uygun bir kadrolaşma çizgisiyle parti örgütünü büyütebiliriz. Mevcut kadroların düzeyini sistemli bir biçimde yükseltmek ve parti çeperindeki sempatizan birikiminden sistemli bir biçimde yeni kadrolar çıkarmak. Niteliği ve niceliği bir arada, içiçe ele almak, kadrolaşmayı bu temelde gerçekleştirmek. Bu, parti örgütümüzü güçlendirme, büyütme ve yaygınlaştırma olanağı verir bize. Partiyi örgütlemek ve parti örgütünü büyütmekten kastettiğim budur, kadrolaşma sorunu çerçevesinde.

Partiyi her alanda ve her bakımdan

bütünleştirme sorununa gelince. (...)

(Yayınlanamaz bölümler... -Red).

İşte bu anlamda da önümüzde partiyi bütünleştirmek diye bir sorun var. Bu sürecin içerisine gireli hayli zaman oldu, bunda belli bir mesafe de aldık. Yeni bir parti kongresindeyiz, katedilen mesafenin bir bilançosunu çıkaracağız, bunun sorunlarını, güçlüklerini tartışacağız ve bu süreci yeni bir düzeye çıkaracağız. Bütünleşmeden kastım bir yanıyla budur.

Öteki yanıyla da, bu partinin kendi içinde birliğini her anlamda güçlendirmesi de, partiyi bütünleştirme kavramı ve ihtiyacı içinde bir sorundur. Partimizi ideolojik ve taktik bakımdan, örgütsel, ruhsal ve moral bakımdan, değerler sistemi yönünden vb., sağlamca birleştirip bütünleştirmek durumundayız. Parti kendi birliğini bütün bu açılardan güçlendirmek zorundadır. Bu ise büyük ölçüde canlı, dinamik bir parti içi yaşamla başarılabilir bir iştir.

Bu, II. Kongre sonrasında özellikle önemsediğimiz bir konu oldu ve bu alanda belli bir mesafe de alındı. Fakat halen de fazlasıyla yetersiz kaldığımız bir alandır. Parti, III. Kongre'den itibaren buna çok daha özel bir önem vermelidir.

II. Kongre sonrasında iç iletişim ile canlı bir parti içi yaşam kurmak doğrultusunda atılan adımlar gerçekte fazlasıyla yetersiz olduğu halde, bu kadarı bile partide bir heyecan, canlılık ve güven yaratabildi. Demek ki, biz bu türden bir uygulamayı kurumlaştırır, sistemleştirir ve süreklileştirirsek, gerçekten canlı devrimci bir iç yaşam kurmayı başarırız. Birçok konuyu ve sorunu da bu zeminde daha açık ve rahat bir biçimde ele alacağımız için, böylece partide ideolojik, politik, moral ve ruhsal bir bütünleşme doğrultusunda çak daha büyük mesafeler alırız.

3- Partiyi proleterleştirmeliyiz...

Partiyi proleterleştirmeliyiz, bu üçüncü bir önemli sorunumuz ve ihtiyacımız... Parti artık belirgin bir ağırlıkla proleterleşmek zorunda. Daha işin başındayken fabrika temeline dayalı parti hücrelerinden söz ediyorduk. Bunu dile getirdiğimizde daha çıkışımızın ilk adımlarındaydık, sınıfın ve kitelelerin dışındaydık, daha doğru dürüst örgütümüz ve kadromuz bile yoktu. Böyle olunca o gün için biraz fantastik görünebiliyordu bu düşünce ve söylem. Oysa gerçekte son derece önemli ve anlamlı bir düşünce idi. Zira stratejik önemde bir bakışı ortaya koyuyordu. Ciddi bir parti, devrimci bir sınıf partisi, fabrika temeline dayalı hücreler üzerinde yükselir diyen bir bakıştı bu.

İlk ortaya konulduğunda pratik yönden biraz hayalci görünen bu düşünceyi hayata geçirmenin önemli maddi koşullarına sahibiz bugün. Bugün artık işçiler içerisinde kadrolaşabiliyoruz. Dahası bu alandaki olanaklar günden güne çoğalıyor. Somut olarak çeşitli bölgelerden yoldaşlarla konuşurken, bölge örgütlerimizin dökümünü yaparken görüyoruz, bizzat işçiler arasından kazanılmış üye ve aday üyelerimizin sayısı belirgin bir hızda artıyor. Bunlar sınıf çalışması içerisinde kazanılmış sınıf bilinçli proleterler ve artık yönetici alt bölge komitelerimizde yer almaya başlıyorlar. Demek ki partinin sınıfsal bileşimi yönünden de yavaş yavaş mesafe alıyoruz, proleterleşiyoruz.

Öte yandan, artık bazı işçi direnişlerine önderlik edebilen bir gelişme aşamasındayız. Çeşitli direnişlerin örgütlenmesinde bir yerimiz ve rolümüz var. Ve direnişler, her zaman sınıf içerisinde kadrolaşmanın en verimli zeminleridir. Demek ki gelinen yerde partiyi proleterleştirmek hedefini önümüze daha somut bir görev olarak koyabiliriz. Parti sistemli bir çaba ve özel bir yüklenme ile artan oranda proleterleşmelidir. Saflarına sürekli bir biçimde yeni işçi üyeler kazanarak ve örgütlenmesini giderek fabrika temeline doğru yayarak yapmalıdır bunu. Fabrika birimleri, eğitim grupları, çalışma grupları, çalışma komiteleri, giderek parti hücreleri

kurarak örgütlenmesini sınıf zeminine, sınıf eksenine yaymak anlamında da partinin proleterleşmek gibi bir görevi var.

Sınıf çalışmamızın sorunlarını tartışırken, sorunun örgütsel ve kadrosal boyutu karşımıza somut olarak böyle, yani parti örgütlenmesini sınıf zeminine oturtmak ve sınıf içinden sistemli biçimde kadrolaşmak olarak çıkacaktır.

4- Partimizi devrimcileştirmeliyiz, her alanda ve her açıdan!

Bir dördüncü konuya geçiyorum... Partimizi devrimcileştirmeliyiz, her alanda ve her açıdan! Bu biraz netameli bir sorun. Devrimci bir partinin, hele de devrimci çizgiyi, örgütü ve pratiği özenle gözeten devrimci bir partinin, gündemine partiyi devrimcileştirmeliyiz diye bir sorun getirildiği zaman, hafif incitici bir yanı da olabiliyor bunun, biliyorum. Ama bunu, bu tespiti ve ihtiyacı, buna rağmen büyük bir sükunetle karşılamalı, anlamalı ve gereklerini ciddiye almalıyız. Partide devrimci kimlik yönünden belli zayıflıklar var, buna gözlerimizi kapatamayız. Kongre gündem metninde de özlü bir biçimde ortaya konulduğu gibi, bu, dönem ve süreçlerle sıkı sıkıya bağlantılı bir sorun. Bu çerçevede çok da anlaşılır bir sorun. Uzun yıllardır belirgin bir sosyal durgunluk egemen topluma ve ortada militan bir kitle hareketi yok. Solda sonu gelmeyen tasfiyeci savrulmalar var ve bunlar zaman zaman bizi de yalayabilen etkili bir cereyana da dönüşüyor. Devletin sistematik saldırılarıyla bir açık alana sürülme, burada politik olarak tutunma mecburiyetinde kalışlar ve bunun kendiliğinden yarattığı kemirici, bozucu ve zayıflatıcı sonuçlar var. Bütün bunların bize de yansıyan etkilerini açıklıkla ve yüreklice görmeli, sorgulamalı ve bilinçli bir mücadeleye konu etmeliyiz.

Partinin bu anlamda ve bu sınırlarda devrimcileşmek gibi bir sorunu var. Bu, partide devrimci değerleri, devrimci mücadele anlayışını, devrimci direnme anlayışını, politik yaşamın karşımıza çıkardığı sorunlarla bağlantılı olarak titizlikle gözetmek sorunudur.

Tabii ki devrimci kimlik temelde ideolojik-politik bir sorundur. Partinin ideolojik çizgiside, programında, taktiğinde, örgütsel hattında, değerler sisteminde bu açıdan herhangi bir sorun yoktur. Olduğu kadarıyla sorun bunun kadrolara özümsetilmesidir, ki buna ilişkin sorunlar üzerinde önemle duruyoruz. Kastettiğim bu değil. Sorun pratik cephede ve her açıdan devrimcileşmek sorunudur.

Mücadelenin zorluklarını daha derinden hissettikçe saflarımızda yaşanan dökülmelere gözümüzü kapatamayız, bunun bir anlamı var. Habip Gül yoldaşın güzel bir sözüdür; "Cevher işleyen cüruf çıkarır!" Biz cevher işliyoruz, tabii ki curuf çıkaracağız. Cevher işlemeliyiz ve cüruf çıkarmalıyız, gelişme ve devrimcileşme sürecimizin diyalektiği böyle işlemeli. Kaldı ki partide devrimci standartları yükselttiğimiz ölçüde cüruf kendiliğinden çıkacaktır, bundan da kuşku duymayınız. Bu açıdan dönüp kendimize baktığımızda ve zayıflıklarımızla sistemli biçimde uğraştığımızda, böylesi zayıf ve sorunlu kimselerin saflarımızda tutunabilme şansı ve olanağı da kalmaz. Daha biz kapıyı göstermeden böylelerinin çoğu kendiliğinden kaçıp gideceklerdir. Bu durumda bize de, Lenin'in yenilgi döneminde partiyi ve devrimi kitlesel olarak terkeden aydınları hedeflerken kullandığı ifadeyle, "Alçakların canı ceheneme!" demekten başka yapacak bir şey kalmaz.

Merkezi önderlik, yerel önderlikler, yayın organları...

Önümüzdeki dört önemli sorun ve görev alanını ortaya koymaya çalıştım, partideki zaaf ve zayıflıklarla bağlantılı olarak. Bunları, ideolojik donanım, partiyi örgütlemek ve bütünleştirmek, partiyi proleterleştirmek ve partiyi her açıdan devrimcileştirmek olarak

sıraladım. Bunlar kongremizin sunulmuş gündeminin de önemli konularıdır ve dolayısıyla kongre çalışması içinde üzerinde enine boyuna durmak olanağı bulacağız. Ben bunlara, bir açılış konuşması kapsamında, mümkün olduğunca kısa ve kuşkusuz hayli eksikli olarak değinmiş oldum. Yine de bunlara birkaç noktayı daha eklemek istiyorum. Bunlar da kongre gündemi metninde yeterli açıklıkta yer alıyor olsalar da.

İyi çalışan bir merkeze ihtiyacımız var. Halen MK'nın konumlanışı amaca ve verimli bir çalışmaya uygun değil. Bu alanda geride kalması gereken çok çeşitli sorunlar var. Konu kuşkusuz yeni seçilecek MK'yı ilgilendirmektedir. Yeni MK, verimli bir çalışmayı güvence altına alacak bir iç örgütlenme ve çalışma tarzına geçişi sağlamakla yükümlüdür. İşte parti kongresi bu yükümlülüğü açık ve vurgulu bir biçimde ifade etmelidir. Bu konuda ortaya emredici ve bağlayıcı bir irade de koymalıdır. Hiç değilse halen parti gündemi metninde ortaya konulan sorunlar kapsamında ve sınırlar içerisinde. MK profesyonel bir konumlanmanın koşullarını mutlaka yaratabilmeli, partinin önderlik ihtiyaçlarına en ileri düzeyde ve amaca uygun biçimde yanıt vermenin yolların bakabilmelidir, diyebilmelidir.

Halen bazı MK üyelerimiz sıradan gündelik pratik işler içinde bile yer alabiliyorlar. Elbette gerekli olduğunda bundan geri durmamanın devrimci tutum ve sorumluluk göstergesi bir yanı var. Ama bu durumun süreklileşmesinin mazur görülebilecek bir yanı yok. Bu bir işlev kaymasının, aynı anlama gelmek üzere amatörlüğün bir göstergesidir. Partinin çok daha temelli önderlik ihtiyaçları vardır. MK'nın görevi buna yanıt vermektir, konumunun gerektirdiği biçimde partiye önderlik etmektir. Parti önderliğinin, partinin başarıyla yönetilebilmesinin gerektirdiği işlere yoğunlaşmaktır. Dolayısıyla kendini buna göre konumlandırmak, çalışmasını buna göre yürütmek ve önderlik görevlerini buna göre somutlamaktır.

Bunu tamamlayan ikinci önemli bir konu, inisiyatifli çalışabilen güçlü yerel önderlikler sorunudur. Geniş bir inisiyatifle çalışabilen, bir çok bakımdan kendine yetebilen yerel örgütler, partinin toplam çalışmasını rahatlatıp güçlendirecektir. Bu da parti için büyük bir üstünlük ve kazanım anlamına gelecektir.

Partinin genel planda bir ideolojik açıklığı varsa, partinin çizgisini, değerlendirmelerini ve deneyimlerini partinin toplamına iletebilen düzenli ve az çok işlevli yayın organları varsa, bu arada MK'nın düzenli aralıklarla partiye ulaşan parti içi değerlendirmeleri ve direktifleri varsa, bu durumda, İl Komitelerinin bulundukları illeri geniş inisiyatifle ve hakkını verecek bir biçimde yönetebilmesinin de asgari koşulları var demektir. Parti bu koşullara sahipse eğer, bu durumda yerel örgütlerin geniş bir inisitifle çalışmasını sistemli biçimde teşvik etmeliyiz.

Ama bu, buna uygun, bu geniş inisiyatifi parti çizgisinde doğru ve yaratıcı bir biçimde kullanabilen bir yerel örgüt bileşimi demektir. Siz geniş bir inisiyatifle çalışmaya teşvik edersiniz de, sonuçta yerel örgüt buna yetmeyebilir de, hatta bunun altında ezilebilir de. Gerekli olan, yerel örgütü buna uygun bir donanıma, aktiviteye, yaratıcı bir inisiyatife kavuşturabilmektir de aynı zamanda, demek istiyorum.

Üçüncü bir temel ihtiyacımız, MK'nın yakın önderliği ve denetimi altında partinin en iyi kadrolarının katkılarına dayalı olarak çıkan yayın organlarıdır. Partimizin en iyi kadrolarının bir bölümü halen parti yayınlarına yazı yazmıyor. Buradaki bileşim üzerinden bile örneklenebilir bu. Oysa parti yayınları, partiyi yönlendirip yönetmenin en iyi, en etkili araçlarıdır. Politika bu araçlar üzerinden belirlenecektir, partiye buradan yön verilecektir, deneyimler buradan aktarılacaktır, yanlışlara bunlar üzerinden müdahale edilecektir. Peki partinin en iyi

kafaları, parti sorunlarına olduğu kadar deneyimlerine de hakim kafaları, parti çizgisinin koruyucusu kollayıcısı olan, olması gereken kadroları, bu yayın araçlarını etkili ve sistemli bir biçimde kullanmazlarsa eğer, bu nasıl olacaktır?

Bu kongreden itibaren kesinlikle partinin ileri kadrolarının partinin temel yayın organlarına düzenli katkısını zorunlu bir görev ve yükümlülük haline getirmek gerekir. Partinin Merkez Yayın Organı'nın her sayısına temel önemde bir yazı yazmayı, her MK üyesi için bir zorunlu yükümlülük haline getirmek gerekir. Bunun gereklerini yerine getirmeyen MK üyelerinden ise hesap sormak ve bir sonraki kongrede böyle bir görevden kesin olarak almak gerekir. Bunu böyle yaptırımlara bağlayamazsak, ricayla, temeniyle bu temel önemde sorunu çözemeyiz. Yıllardır bu partinin en ileri kadrolarının önemli bir bölümü parti yayınlarına yazı yazmıyor. Bu aklın alacağı şey değidir, bu bir anormalliktir. Gelinen yerde bu anormalliği kesin olarak geride bırakmak zorundayız.

Son olarak özel ama son derece önemli bir konuya, teknik alt yapı ve sahte evrak sorununa değinmek istiyorum...

(Yayınlanamaz bölümler...-Red.)

Siyasal durum üzerine bazı belirlemeler

İçinden geçmekte olduğumuz özel tarihi evreye ilişkin bazı belirlemelerle devam etmek istiyorum.

Tarihsel ölçülerle ele aldığımızda geride bıraktığımız son otuz yılın, gerek dünyada ve gerekse Türkiye'de, bir sosyal durgunluk ve siyasal gericilik dönemi olarak yaşandığını biliyoruz. Dünyada neoliberal saldırı ve "yeni sağ" şahsında burjuva gericiliğinin yükselişi, Türkiye'de ise 12 Eylül faşist darbesi ile başlayan bir dönem oldu bu.

Bugün bu döneminin gerek dünyada gerekse Türkiye'de aşılmakta olduğuna ilişkin işaretler çoğalmaktadır. Dünya genelinde bu daha belirgin bir olgudur ve gerçekte çok da yeni bir gelişme değildir. Türkiye'de ise özellikle şu son birkaç yıl içinde ve özellikle de sınıf hareketi üzerinden dikkate değer bir yeni kıpırdanma var. Rejim krizi, ekonomik kriz, Kürt sorunu gibi toplumsal çapta büyük etkiler yapabilen sorunların karmaşık ve çelişik etkileri, kesin şeyler söylemeyi hala da güçleştirmektedir. Kesin olansa, sınıf hareketindeki yeni canlanmanın akibetinin sürecin seyrinde belirleyici bir rol oyanayacağıdır. Bu yeni hareketlenme bir kez daha kolayca kırılırsa, sosyal durgunluk dönemi daha da uzayacak demektir. Tersinden, yayılıp güç kazanırsa, bu durumda bunun etkileri sınıfın daha geri katmanlarına ve öteki emekçi kesimlere de yansıyacak, böylece yeni bir kitle hareketlilği dönemi de nihayet başlamış olacaktır.

Öte yandan, gerek dünyada gerek Türkiye'de bir kriz dönemi içindeyiz. Kapitalist dünya sistemi yeni bir büyük kriz içine girmiş bulunmaktadır. Bu, çok yönlü çok boyutlu bütünsel bir sistem krizidir. 2008'de patlak veren ekonomik ve mali kriz buna yeni düzeyde yıkıcı maddi bir zemin kazandırmış oldu. Bundan böyle krizi bu ekonomik zemin üzerinden fakat tüm boyutları ile birlikte, bir bütün olarak ve bir dönem olarak ele almak durumundayız. Krizin kendi içi dalgalanmalarına, iniş çıkışlarına, ani daralmalarına kısmi genişlemelerine, fazlaca takılmamalıyız. Bunlar bütün büyük krizlerin gelişim seyrinde vardır. Bırakalım bunlarla uzmanlar uğraşsınlar. Biz krizi önümüzde uzanan bir dönem perspektifi içinde ele almalı, gerekli sonuçları da buna göre çıkarmalıyız. Yeni bir büyük kriz döneminde devrimci bir partiyi bekleyen stratejik önemde görev ve sorumluluklar nelerse onlar üzerinde yoğunlaşmaya bakmalıyız. Krizin kısa dönemli sonuçları üzerinden gündelik politika yapmak, krizin yıkıcı etkilerinin kitlelerde yarattığı hoşnutsuzluğu örgütlemeye bakmak işin en kolay yanıdır. Her türlü sol akım buna kendiliğinden bir tepki de verir. Ama

gerçekten devrimci bir parti, krizin büyük sosyal çalkantılara, çatışmalara, yıkımlara yol açacağını gözönünde bulundururarak, kendini stratejik açıdan böyle bir döneme en iyi bir biçimde hazırlamaya, onun muhtemel sonuçlarını en hazırlıklı bir biçimde karşılamaya vermelidir.

İçinden geçmekte olduğumuz özel tarihi evreye baktığımızda, bunun sol açısından da genel bir tasfiye dönemi olduğunu görüyoruz. Yakın tarihinin, bunu son 40 yıl üzerinden ifade ediyorum, hiçbir döneminde sol bu denli tasfiyeci bir sürüklenme ve dağılma içinde olmamıştı. Dağılma, buna kırılma da diyebiliriz, öncelikle ideolojik plandadır, temel hedeften yoksun bir belirsizlik içinde sürüklenmeye yol açan da budur. Devrimci ya da reformist hemen hiçbir parti ya da grubun açık bir ideolojik çizgisi, dolayısıyla bir stratejik doğrultusu yok. Eski çizgiye olan güven çoktan yitirilmişti, yıllardır yerine yeni bir şey de konamayınca, sonuç belirsizlik içinde bir sürüklenme oldu. Gelinen yerde ise bu süreç bir dağılma, bir çözülme, bazıları şahsında bir tükenme olarak seyrediyor. İçinden geçmekte olduğumuz tarihi evrenin geleneksel sol üzerinden kendini gösteren temel özelliği budur.

Toplum düzeyinde ise bir kargaşa ve kafa karışıklığı döneminden geçmekteyiz. Toplumun genelinde de büyük bir kafa karışıklığı var. Rejim içi dalaşma ve bunun bir uzantısı olarak Ergenekon operasyonu süreci buna iyi bir örnektir. Birçok kişi, siyasal grup ve çevre, demokratik kitle örgütü, sendika vb., bu konuda bir belirsizlik, belirgin bir kafa karışıklığı içinde. Bu, düzen güçlerinin yedeğine düşmeyi de beraberinde getiren bir durum doğal olarak. Demokrasiyi dinsel gericilikten bekleyebilenler bir tarafta, şoven ve militarist gericiliği laikliğin ve bağımsızlığın güvencesi sayabilenler öte tarafta. Sonuçta büyük bir kafa karışıklığı ve kargaşadır gidiyor.

Aynı kafa karışıklığı, aynı kargaşa Kürt sorunu konusunda da var. Son ayların tablosuna baktığınızda, Türkiye'de Kürt sorunu ha çözüldü ha çözülecek izlenimini kolayca edinebilirsiniz. Cumhurbaşkanı ortalığa düşmüş, sorunun çözümüne hiç bu kadar yaklaşmamıştık, bu ülke bu sorunu çözecektir, diyor. Hükümetin açılım söylemi ve onu arkalayan batılı emperyalistlerin tutumu bunu tamamlıyor. Tüm kesimleriyle büyük sermaye medyası da bunu iyimser bir beklenti olarak tüm topluma pompalıyor. Tüm bu çaba kafaları karıştırıyor, dayanaksız beklentileri büyütüyor. Oysa olup bitenin gürültülü bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını görmemiz çok sürmeyecek.

Büyük belirsizlikler barındıran bir sürecin içindeyiz. Rejim krizinin nereye varacağı, Kürt sorunun ne olacağı, mevcut sınıf hareketliliğin akibeti, tüm banlar halen belirsizliğini koruyor. Aynı belirsizlik bölgesel planda da var. Irak'taki durumun ne olacağı, İran ile yaşanan nükleer santral krizinin nasıl çözüleceği henüz belli değil. Son Ermeni açılımıyla birlikte yeni bir boyut kazanan Kafkasya'daki durum da halen belirsizliğini sürdürüyor. Afganistan ve Pakistan'daki gelişmeler için de aynı şey söylenebilir. Özetle bölgede de büyük bir belirsizlik var. Demek ki hem içerde hem dışarda, Türkiye'de ve onu çevreleyen kriz ve çatışmalar coğrafyasında, aynı zamanda bir belirsizlikler döneminden geçmekteyiz.

Bütün bu sorunlar kongremizin çalışma gündemi kapsamında var. Bütün bunlarla ilgili olarak olanaklı sınırlar içinde bir açıklığa ulaşmak ve bundan parti için gerekli sonuçları çıkarmak, kongremizi bekleyen temel önemde bir sorumluluktur.

Partinin örgütsel güvenliği üzerine

Konuşmamı örgütsel güvenliğe ilişkin olarak temel önemde gördüğüm bazı sorunlarla bitirmek istiyorum.

(Yayınlanamaz bölüm... -Red.)

Siyasal gelişmeler ve sınıf çalışması

Bugün olayların ve gelişmelerin seyri giderek daha karmaşık bir hal almakta ve birbirini etkiyen bir süreç olarak yaşanmaktadır. Çok farklı siyasal gelişme ve olay bir arada gündemimize oturabilmektedir. Böyle karmaşık bir süreçte devrimci siyasal faaliyetimizin stratejik hedeflerini kaybetmeden doğru taktik bir hatta ve devrimci iktidar mücadelesini güçlendirecek bir doğrultuda ilerleyebilmesi, tüm toplumu etkileyen ve sarsan siyasal gelişmeler üzerinden sınıfa daha sistematik ve etkili bir biçimde seslenmeyi zorunlu kılmaktadır.

Sermaye düzeninin boğuştuğu çok yönlü sorunlar giderek daha çözümsüz ve içinden çıkılamaz bir hal almaktadır. Toplumsal, siyasal, iktisadi, sosyal ve kültürel sorunların ağırlığı altındaki sermaye düzeni, bu sorunları çözemenin imkan ve zeminlerini giderek daha çok tüketmektedir. Toplumun çok değişik kesimlerinin mücadele arayışı güçlenmektedir. İşçi ve emekçi hareketinde son dönemde yaşanan nispi canlanma buna işaret etmektedir. Ancak bu canlanma ve mücadele arayışının farklı mecralarda akması, sermaye düzeni için bugün en büyük avantajdır. Sermayenin bu avantajı daha etkili kullanmasını sağlayan ise, toplumsal-siyasal mücadelenin temel dinamiklerinin örgütsüz ve dağınık olmasıdır. Bu tablo, sermaye sınıfının sorunlarını çözme imkan ve gücünden yoksun olmasına rağmen neden toplumu bu kadar kolay yönetebildiğini açıklamaktadır.

İşte bu koşullar altında devrimci siyasal çalışmanın güçlendirilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bu ise, sermaye düzenine yönelik uzun hedefli bir mücadelenin yanısıra gündelik mücadele açısından ortaya çıkan tüm siyasal gelişme ve gündemlerin sunduğu imkanları etkili ve yaygın bir devrimci siyasal ajitasyon ve teşhir malzemesi olarak başarılı bir biçimde kullanmaktan geçmektedir.

Devrimci siyasal ajitasyonu güçlendirmeli ve yaygınlaştırmalıyız!

Bugün sınıfa yönelik siyasal çalışmayı ve devrimci ajitasyonu derinleştirmek, genişletmek ve yetkinleştirmek öncelikle görevlerimizden biridir. Sınıf devrimcileri işçi sınıfının acil iktisadi talepleri için yürütecekleri ajitasyonu, kapitalist düzen karşıtı siyasal ajitasyona bağlamakla yükümlüdürler. İşçi ve emekçilerin siyasal gerçekleri bilmeye ihtiyacı vardır ve çok yönlü siyasal gerçeklerin teşhiri devrimci siyasal ajitasyonun başlıca biçimidir. Aynı şekilde politik alanda gündeme gelen tüm sorunlar canlı bir politik ajitasyonun konusu edilebilmelidir.

Devrimci siyasal faaliyetimiz siyasal gelişmeler üzerinden sınıf ve emekçi kitlelere daha sık ve sistematik bir tarzda seslenebilmeyi başarabilmelidir. Her türlü araç, yöntem ve olanak etkili ve sonuç alıcı bir tarzda kullanılabilmeli, sınıf ve emekçi kitleleri örgütleyebilmenin zeminine dönüştürülebilmelidir. Sınıf kitlelerini uyarma ve örgütlemeye yönelik bu müdahale kesintisiz bir biçimde gündelik faaliyette işlevsel bir rol oynayabilmelidir. Bu dönem bu özellikle gereklidir. Zira sınıf ve emekçi kitleler gündelik olayları ve gelişmeleri her zamankinden daha dikkatle izlemekte, bu olay ve gelişmeler karşısında tepkilerini giderek daha doğrudan ve

eylemli bir tarzda dışa vurmaktadırlar.

Siyasal sorunlar üzerinden sınıf kitlelerine seslenmek, işçilerin toplumsal-siyasal yaşamda karşı karşıya kaldıkları sorunları anlamalarına yardımcı olacak, onların dikkatlerini en önemli sınıfsal ve toplumsal sorunlara çekerek ve baskı altındaki toplumsal kesimlere çevirerek sınıfının devrimcileşmesinde, kendi devrimci öncü rolünü bilince çıkarmasında eğitici bir rol oynayacaktır.

Sınıfa yönelik siyasal ajitasyon ve teşhir faaliyetinin başarıyla yürütülmesinin en önde gelen koşullarından biri, olayları ve gelişmeleri devrimci sınıf çizgisinin ışığında doğru bir değerlendirme konusu yapabilmek ve devrimci sınıf mücadelesini güçlendirecek pratik bir çabaya dönüştürebilmekten geçmektedir. Toplumu derinden etkiyen her siyasal gelişmeyi devrimci sınıf çizgisinin süzgecinden geçirebilmeli ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt veren bir temelde pratik bir faaliyete dönüştürebilmeliyiz. Gelişmeleri anında değerlendirmek doğru bir müdahalenin önkoşullarından sadece biridir. Olayların ve gelişmelerin anlamını, sınıf ve emekçiler için yarattığı sonuçları, sınıf kitleleri içindeki etki ve yansımalarını daha somut saptayabilmeli, değişik araç, yol ve yöntemleri kullanarak ve her türlü imkanı değerlendirerek çok yönlü, yaygın ve etkili bir siyasal faaliyete dönüştürebilmeliyiz.

Sınıf kitlelerinin öfke ve tepkisini açığa çıkarıp örgütleyebilmeliyiz!

Toplumsal-siyasal yaşam devrimci faaliyet için sayısız malzeme, veri ve imkan sunmaktadır. Birbirini izleyen gelişmeler toplumu, dolayısıyla işçi sınıfını ve emekçileri doğrudan etkilemekte, onlardaki öfke, tepki ve hoşnutsuzluğu biriktirerek çoğaltmaktadır. Bunun açığa çıkartılarak eylemli bir tarzda sermaye düzenini hedefleyen bir doğrultuda ilerletilebilmesi ölçüsünde devrimci hedef ve amaçlara hizmet edecektir. Sınıf ve emekçi kitlelerin artık dışa vurmaya başlayan bu öfke ve tepkisini birleştirecek yeni kanallar açılamadığı sürece ise, bunun eylemli bir mücadele dinamiği olarak devrimci sınıf mücadelesini besleyen bir kanala dönüştürülmesi sağlanamayacaktır.

Sınıfa yönelik siyasal faaliyetimizin bugünkü tablosuna baktığımız zaman, ne yazık ki bunun gereklerine uygun bir pratiğimiz olduğunu söyleyebilmek mümkün değil. Böyle bir sonuçla karşılaşmamıza yol açan etkenler nelerdir? Neden gelişen süreçlere müdahalede yetersiz kalıyoruz? Bu sorulara verilecek doğru yanıtlar, siyasal sınıf faaliyetimizin bundan sonraki seyri açısından önem taşımaktadır.

Denilebilir ki, gündelik siyasal faaliyet içindeki yerel örgütlerimiz ve birimlerimiz devrimci faaliyetin çok yönlü ihtiyaçları ve görevleri karşısında yer yer zorlanmakta ve boğulmaktadırlar. Faaliyetin öncelikli ve temel gündemlerinin sözkonusu olduğu, bu çerçevede planlanmış işlerin yürütüldüğü bir durumda, ortaya çıkan her yeni gelişme ve gündeme etkili bir müdahale yapabilmek istenilse de mümkün olamamaktadır.

Kuşkusuz, olayların peşinden sürüklenmek bizim işimiz olamaz. Her gelişmeye anında ve etkili bir tarzda müdahale etmek her zaman mümkün de olamayabilir. Ama burada gözden kaçırılmaması gereken temel önemde bir nokta var. Geniş işçi ve emekçilerin yaşamını çok doğrudan etkileyen somut siyasal-toplumsal gelişmelerin yaşandığı bir evreden geçiyoruz. Bu dönem aynı zamanda devrimci siyasal faaliyet açısından düzen gerçekliğini çok yönlü teşhiri için sayısız imkan ve fırsat sunmaktadır bize. Sermaye düzenini, onun işçi ve emekçi düşmanı karakterini açığa çıkarıp teşhir etmek, devrimci siyasal faaliyette hiçbir zaman üzerinden atlanmaması gereken güncel önemde bir görevdir.

Son dönemde bunun somut örnekleri ile

daha sık karşılaşmaktayız. İstanbul'daki ulaşım zammı ile Bursa'daki madenci katliamı buna örnek olarak verilebilir. İstanbul'da ulaşım zammı karşısındaki pratik tutumumuz bu açıdan irdelenebilir. Kimi reformist sol çevrelerin bu gündemi etkili bir teşhir ve ajitasyon faaliyetine konu ettiklerini ve eylemli bir tarzda emekçilere seslenerek ulaşım zammına karşı tepkileri açığa çıkarmaya yöneldiklerini biliyoruz. Reformist solun asgari ölçüde başarılı bir faaliyete dönüştürdüğü bir gündemi sınıf devrimcileri neden etkili bir faaliyete konu edemediler? Bu gündem üzerinden yürütülen faaliyetin propaganda sınırlarını aşamamasını nasıl anlamak gerekir? Verilecek yanıt, önümüzdeki dönem daha sık karşılaşabileceğimiz bu türden gelişmelere doğru ve yerinde müdahale yapabilmek bakımından önemlidir.

Bir başka somut gelişmeden hareketle bu tutuma bir başka örnek verebiliriz. Bursa Kemalpaşa'da 19 madencinin ölümü günlerce burjuva medyanın gündeminde kalabildi. Sermaye basını bu iş cinayetini, kendi iç çatışmasının da bir sonucu olarak günlerce gündemde tuttu. Sınıf devrimcileri, AKP'yı yıpratma amacıyla gündemde tutulan bu madenci cinayetini sermaye düzeni ve onun partilerini, kapitalizmin kar üzerine kurulu düzeninin işleyiş mantığını, kirli ve kanlı yüzünü sınıf ve emekçi kitlelere canlı, çarpıcı ve suçüstü yapacak bir biçimde teşhir edebilir ve bunu çeşitli protesto eylemleriyle birleştirebilirdi. Sınıf çalışmamızın yoğunlaştığı tüm sanayi bölgeleri ve havzalarında yaygın ve etkili bir siyasal kitle ajitasyonu ve teşhir faaliyeti örgütlenerek partinin sesi-soluğu sınıf ve emekçi kitlelere ulaştırılabilirdi.

Bu gündemlere müdahalede ciddi ölçüde yetersiz ve zayıf kaldığımızı söylemek durumundayız. Bu nereden kaynaklanmaktadır? Bu atalete ve bekleme durumuna yolaçan hangi etkenlerdir? Niye akıp giden ve üstelik tüm toplumun ilgisinin odaklandığı bu gelişmeleri dışardan izleyen bir konumda kalabiliyoruz? Tüm toplumun gündemi haline gelen gelişmelerin yaşandığı böyle bir dönemde, devrimci sınıf partisinin temel ve güncel şiarlarını kitlelere taşıyabilmek, zengin araç, biçim ve yöntemlerle işçi ve emekçi kitlelere daha sık ve doğrudan seslenebilmek, onlarla daha somut bağlar kurabilmek bakımından uygun ortam ve zemin bulunmasına rağmen, neden yer yer beklemeci bir tutum saflarımıza hakim olabilmektedir.

Yerel örgütlerimiz ve birimlerimiz siyasal sınıf çalışmasında zaman zaman merkezi araçlara, metaryallere ve müdahalelere bağlı kalan bir anlayış ve pratikle hareket etmektedirler. Bu bekleme tutum bizi yer yer atalete sürükleyebilmektedir. Oysa akan canlı bir siyasal yaşam var karşımızda. Olayların bugünkü seyri ve temposu hızlı hareket etmeyi zorunlu hale getirmektedir. Buna uygun bir konumlanma, yaratıcı bir inisiyatif, iyi düşünülmüş bir planlama, enerjik bir müdahale ve eylemli bir pratik içinde olabilmek durumundayız. Gelişmeleri arkadan izleyen bir tutum bizim anlayışımız ve pratiğimiz olamaz. Beklemeci bir tutum ataletten başka bir sonuç yaratmaz. Bir an önce bu açıdan kendimizi gözden geçirmeli ve aksayan yönlerimizi saptayarak geride bırakmalıyız.

Önümüzdeki günler bizi bu alanda sınayacak yeni gelişmelere gebedir. Siyasal sınıf çalışmamızın asıl yönü ve hedefi sınıf kitleleridir. Bir taraftan temel ve öncelikli hedeflerimize yönelik sistematik çalışmamızı kesintiye uğratmaksızın sürdürürken, öte yandan siyasal gelişmeler üzerinden sınıf kitlelerine yönelik etkili bir politik ajitasyonu ve teşhir faaliyetini güçlendirerek ilerlemeyi başarabilmeyiz. Bu alandan katedeceğimiz mesafe Partimizin sınıf kitleleri içinde öne çıkmasını sağlayacak, devrimci rolünü başarıyla yerine getirmesinin güç ve imkanlarını artıracaktır.

Alaattin Karadağ (Nurettin) yoldaş:

Proleter devrimci militan kişiliğin seçkin örneği!

M. Dağlı

TKİP III. Kongresi'nin başarıyla tamamlandığının ilan edildiği, bu açıklamanın yoldaşlarda yarattığı sevinç, heyecan ve coşkunun dorukta olduğu günlerde, Alaattin yoldaşın cinayet şebekesi İstanbul polisi tarafından katledildiği haberini aldık. Partinin seçkin üyelerinden biri olan Alaattin yoldaş, III. Kongre'nin ilanını işçi ve emekçilere duyuran parti afişlerini asarken ölümsüzler kervanına katıldı.

Her tarafından kan ve irin fışkıran sermaye düzeninin bekçi köpekliğini yapan tetikçilerin pervasızlığı, katiller şebekesi tarafından yönetilen bir ülkede yaşadığımızı bir kez daha hatırlattı. Zira mahalle halkının gözleri önünde işlenen bir cinayet olmasına rağmen medya baronları ile kokuşmuş rejimin hukuk kurumları tetikçileri koruma telaşına düştüler. Bu telaş, rejim savunucuları ile tetikçilerin katliamcı zihniyeti arasında bir fark olmadığının kanıtıdır.

Partinin kadrolarda aradığı niteliklerin örnek temsilcisi

Partimizin II. Kongresi "Devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf!" şiarını yükseltirken, III. Kongre ise "Parti, sınıf, devrim!" şiarını ön çıkartmıştır. Şiarların ilki ihtilalci bir sınıf partisinin üzerinde yükselmesi gereken üç temel niteliğe işaret ederken, ikincisi ise, bu üç temel ayak üzerinde inşa edilen partinin işçi sınıfıyla birleşerek devrime yürümesinin rotasını çizmektedir. Partinin çizdiği bu rotada başarıyla ilerleyebilmesi için, öncelikle "Sınıf eksenli partiye geçiş" hedefinin asgari düzeyde tutturulması gerekiyor. Bu ise, parti örgütlerinin bileşiminde proleter devrimci kadro ağırlığını arttırmayı daha da acil bir ihtiyaç haline getiriyor. Zira devrim yürüyüşünde yeni bir kilometre taşı anlamına gelen "Sınıf eksenli partiye geçiş" süreci, ancak proleter devrimci çizgiyi özümsemiş komünist kadrolarla mümkündür.

İşte Alaattin yoldaş, parti çizgisiyle donanmış proleter devrimci kadro tipinin simgelerinden biriydi. Alaattin yoldaşın devrimci kişiliğinde kaynaştırmayı başardığı nitelikler ve bunların dolaysız yansıması olan devrimci siyasal pratiği, partinin kadrolarda aradığı/ kazandırmak istediği düzeyi de yansıtmaktadır. Alaattin yoldaşın toplam pratiği, partimizin proleter devrimci kadro yetiştirmeye neden döne döne çubuk bükme ihtiyacı hissettiğini de en iyi biçimde anlatmaktadır.

Erken yaşta profesyonel devrimci yaşam tercihi

Alaattin yoldaş, devrimci mücadeleye katılanların düzenden kopuş konusunda sancılı süreçler yaşadığı, bir kısmının gerisin geri düzene kapaklandığı bir dönemde, genç bir işçi olarak parti saflarına katılmış, henüz 19 yaşındayken düzenle tüm bağlarını hiçbir tereddüte düşmeden kesmiştir. Yoldaş, bu adımı attığı günden ölümsüzler kervanına katıldığı ana dek, profesyonel bir devrimci olarak faaliyete devam etmiştir.

12 yıla yayılan bu maratonu sendelemeden koşan Alaattin yoldaş, karşılaştığı zorluk ve yoksunlukları kararlıklıkla aşmış, son anına kadar TKİP'li bir komüniste yakışan onur verici bir tutum içinde olmuştur. İşkence tezgahlarından geçen, sermaye düzeninin giyotini DGM'de yargılanan, F tipi hücrelere kapatılan, uzun soluklu zindan direnişine

coşkuyla katılan, işçilerin kanıyla semiren kapitalistlerin tezgahlarına sağ elinin dört parmağını kaptıran Alaattin yoldaş, bu sınavların tümünden alnının akıyla çıkmayı başarmıştır.

Verili koşullarda ancak seçkin devrimcilerde bulunabilecek bu nitelikleri bir üstünlük olarak görmeyen Alaattin yoldaşı, tüm bunları bir sınıf devrimcisinin olağan, başka türlü düşünülemeyecek davranış biçimleri olarak görmüştür.

Özümsenmiş parti çizgisine pürüzsüz güven

Çocuk yaşta işçiliğe başlayan Alaattin yoldaşta vücut bulan üstün devrimci nitelikler, sınıf kimliği ile devrimci sınıf partisi çizgisinin özümsenmesinin sentezidir. Kişiliğinde belirgin olan sınıf kimliğinin dolaysız bir sonucu olarak her tür sömürü, baskı ve zorbalıktan tiksinen Alaattin yoldaş, komünist dünya görüşü ile tanıştığı andan itibaren sınıf bilincini yetkinleştirme çabası içinde olmuş, buna bağlı olarak tek tek patronlardan öte, bir sınıf olarak kapitalistlere ve onların kokuşmuş düzenlerine karşı mücadelenin yolunu seçmiştir.

İnsan türünü alçaltan sömürü, zorbalık ve köleliğe tahammül etmeyen Alaattin yoldaş, işçi sınıfına ve emekçilere kurtuluşun biricik yolunu gösteren komünist dünya görüşüyle donanmış, parti çizgisini bu temele dayanarak kavramıştır. Komünist bir işçi olarak ulaştığı bilinç açıklığı, yoldaşın parti çizgisine duyduğu pürüzsüz güvende belirginleşmiştir.

Bilinçli bir tercihle davaya adanan, bu uğurda ölüm dahil hiçbir riski göze almaktan çekinmeyen Alaattin yoldaş şahsında yansıyan üstün nitelikler, bilimsel sosyalizmle işçi sınıfının örgütsel birliğinin devrimci bir işçi şahsındaki yansımasından başka bir şey değildir. Parti, Alaattin yoldaş sahsında proleter devrimci kadro niteliğini yaratırken, komünist bir işçi olan yoldaş ise, partide sınıfını temsil eden siyasal önderliği bulmuştur. Partiye ve çizgisine duyulan pürüzsüz güven bu sağlam temeller üzerinde inşa edilmiştir.

Poliste, mahkemede, zindanda tam direniş!

Partimiz, her partili kadro ve militana poliste, mahkemede, zindanda „tam direniş" sergileme sorumluluğu yüklemiş, parti tüzüğünde bunu partili olmanın temel niteliklerinden biri saymıştır. Bu alanda da sınanan parti, devrimci direnişçi bir kültür/gelenek yaratmayı başarmıştır. Alaattin yoldaş, bu alanda da bir TKİP'liye yakışan bir pratiğin temsilcisi olmuş, işkence, mahkeme, zindan üçgeni sınmasından da alnının akıyla çıkmıştır.

İzmir'de yakalandığında ağır işkencelere maruz kalan Alaattin yoldaş, işkenceciler karşısında tam direniş sergilemiş, örgütlü komünist bir işçi olmanın onurunu yükseklerde tutmuştur. Yoldaş üzerinde işkence yöntemlerini deneyen cellat takımı, yoldaşın tereddütsüz direnişine çarpmıştır. Bunun üzerine işkenceci katiller, "sen şimdi elektrik işkencesini de merak ediyorsun; çatla, sana elektrik işkencesi yapmayacağız" diyerek içine düştükleri aczi dile getirmişleridir.

Yoldaş tutuklandığında ölüm orucu direnişi devam ediyordu. F tipi zindana kapatıldığı anda ölüm orucu eylemine katılma hazırlığına başlayan Alaattin yoldaş, bu zorlu süreçten de alının akıyla çıkarak, parti bayrağını kokuşmuş rejimin zindanlarında da yükseklerde dalgalandırmıştır. Cezası altı ay ertelenip serbest kaldığında, aynı coşku ve kararlıkla örgütlü mücadeleye devam etmiştir.

DGM'de yargılandığında Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar gibi siyasi savunma yapmak istemişti. Ancak dosyası kayda değer delillerden yoksun olduğu için nispeten sınırlı bir savunma yapmak zorunda kalan Alaattin yoldaş, yine de kapitalizmi mahkum etmiş, sınıf bilinçli işçi kimliğini DGM nezdinde savunmuştur.

Devrimci faaliyeti savunma kararlılığı

Aylar süren ölüm orucu direnişinden sonra serbest kalan Alaattin yoldaş, sabırsızlıkla devrimci siyasal faaliyetin merkezinde yer almak istemiş, nitekim zaman kaybetmeden

soluğu mücadelenin içinde almıştır.

Örgütlü komünist bir işçi olarak İstanbul İl Komitesi'ne bağlı alt bölge organlarında devrimci siyasal faaliyete katılan yoldaş, işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu uğruna canla başla çalışmayı kesintisiz sürdürmüştür.

Partinin uygun gördüğü her görevi yapmak için yorulmazcasına çaba harcayan Alaattin yoldaş, farklı bölgelerde partinin sınıf çalışmasında önemli bir rol oynamış, bu esnada fabrika ve sanayi sitelerinde çalışmış, sağ elinin dört parmağını işçilik yaptığı bu dönemde geçirdiği iş kazasında kaybetmiştir.

Daha önce çalıştığı bölgelerde olduğu gibi, İstanbul'da da çalıştığı alanlarda parti şiarlarını, çağrılarını işçi ve emekçilere ulaştırmak için gözü pek bir pratik içinde olmuş, Alaattin yoldaşın faaliyet yürüttüğü bölgelerde parti yazılamaları, afişeleri, pullamaları, kuşlamaları eksik olmamıştır.

Partinin çağrılarını, şiarlarını işçi ve emekçilere taşıyan devrimci eyleminin meşru olduğunun bilinciyle hareket eden Alaattin yoldaş, tüm faaliyetlerinde buna uygun bir tutum benimsemiş, gerektiği her yerde devrimci faaliyeti sınıf düşmanlarının silahlı bekçilerine karşı savunmuştur. Bu konuda da TKİP çizgisini ileri düzeyde temsil eden yoldaş, sınıf devrimcilerine yakışan örnek bir militan pratik sergilemiştir.

Merkez Komitesi'nin 4 Aralık tarihli ikinci açıklamasında, yoldaşın bu pratiği şu özlü ifadelerle vurgulanmıştır: „Partimiz devrimci şiddetin sınıf mücadelesinin mantığına ve somut gelişim seyrine olduğu kadar ilke ve kurallara, siyasal bir mantığa ve ahlaka da dayalı olması gerektiğinin tam olarak bilincindedir. Alaattin Karadağ yoldaş, aynı zamanda bu bilincin ve pratiğin saflarımızdaki en iyi temsilcilerinden biridir ve o bunu değişik defalar pratik içinde kanıtlamıştır da..."

Yoldaşlarının güvenliği için ölümü göze alan komünist proleter

Komünistler, türümüzün tarih boyunca biriktirdiği insani değerleri kirli, soğuk sularda boğmaya çalışan kapitalist sistemi yıkıp, bu düzenin tek alternatifi olan sosyalizmin zaferi uğruna mücadele ediyorlar. Bu mücadelenin temel aracı olan devrimci sınıf partisi saflarında birleşen komünistler, güvene dayalı yoldaşça ilişkilerle yarını bugünden kurmanın da çabası içindedirler. Zira kapitalizmi bir sistem olarak reddeden komünistler, bu kokuşmuş düzenin dayattığı yaşam biçimini, ahlakını, kültürünü ve bu temeller üzerinde şekillenen bencil çıkarlara dayalı insan ilişkilerini de reddediyorlar.

Yarını bugünden kurma çabası, partili komünistlerin yaşamının tüm alanlarında kendini hissettirir. Komünistlerin benimsediği alternatif yaşam biçiminin en yakından hissedildiği yerler ise paylaşılan mekanlar, eylem/çalışma alanları, yoldaşlar arası ilişkilerdir.

İçinden bulunduğumuz zorlu sürecin izleri, yazık ki, yoldaşlar arası ilişkilerde pek çok soruna yol açabiliyor. Buna karşın Alaattin yoldaşın hem yoldaşları hem işçi ve emekçilerle kurduğu ilişkilere dair çok sayıda yoldaşının tanıklığı, bu konuda yeterli bir açıklık sağlamış bulunuyor. Tanıklıklar, yitirdiğimiz yoldaşın bu konuda da örnek bir komünist olduğunu teyit ediyor. Alaattin yoldaşın bu alandaki üstünlüğü, hayatına da malolan yoldaşlarını ölümü göze alarak koruma çabasında doruğa çıkmaktadır.

MK açıklamasında yoldaşın bu konudaki tutumuna dair bilgiler, Alaattin'in yoldaşlık ilişkilerindeki onurlu pratiğinin somut belgesidir: "Kendini gerektiğinde yoldaşı için ölümüne adayabilen bu yiğit, onurlu ve partili devrimci tutumun, Alaattin Karadağ yoldaşın tam da bu türden bir ilk davranışı olmadığını da burada özellikle açıklamayı, yoldaşımızın anısına karşı bir parti borcu sayıyoruz. Bu seferki girişimi sonuçta hayatına mal olmuş olsa bile."

Aynı açıklamada vurgulandığı üzere, Alaattin yoldaşın silah kullanarak ama durum zorunlu kılmadığı için tek bir damla kan dökmeden, bir başka yoldaşını yakalayan polis ekibinin elinden çekip almış olması, yoldaşlarının güvenliği için ölümü göze alan davranışlarının istisna olmadığını, bu militan

(Devamı s.27'de)

Alaattin yoldaş ya da bir davanın gerçek sahibi olmak!..

Nilgün Eren

Sevgili yoldaş,

Komünist hareketin saflarında mücadeleye adım attığın günden bugüne devrimciliği büyük bir coşkuyla yaşayan, tüm gereklerini kararlılıkla yerine getiren bir devrimci olarak hep dikkat çektin ve her zaman partinin ilgi alanında oldun. Öyle ki, sen daha henüz çok genç bir devrimci iken, "Habip yoldaşla aynı kumaştan dokunmuş bir yoldaş" düşüncesini yaratabilmiştin bizlerde. Partili yaşam sürecin ve ölümün bunun her açıdan tam bir doğrulanması oldu.

"Davaya ölümüne bağlılık" bir söz kalıbı değildi senin için. Bunu kanıtlamış da bulunuyorsun. Ama sen sadece ölümünle değil partimizin saflarındaki bütün bir devrimci yaşamınla da kanıtlamıştın bunu. Ölümün son derece anlamlı oldu, ama yaşamın ölümünden de anlamlı idi bizim için.

Daha henüz komünist hareketin saflarında genç bir militanken, bulunduğun kentte bir baştan bir başa nasıl tek başına yazılama yaptığını yakınen biliyoruz. Bunun yaratabileceği sonuçlar senin umrunda bile değildi. Zira senin için devrimcilik hesap-kitap işi değil, fakat devrimci mücadelenin nasıl büyütülebileceği sorunu idi. Buradan bakıyor, devrimciliğini buradan anlamlandırıyor, gücünü ve enerjini de bu çerçevede kullanmaya çalışıyordun.

Parti senden talep ettiğinde, hiçbir tereddüt göstermeden başka bir alanda çalışmanın sorumluluklarını üstlendin, henüz bu partinin üyesi bile değilken... Çünkü senin için devrimci mücadelenin gereklerini yerine getirmek öylesine doğal bir davranış tarzıydı ki... Ve çok kısa bir süreçte de bu partinin saflarında sınıf bilinçli bir işçi olarak, profesyonel devrimci bir proleter olarak yerini aldın... "Evet yoldaşlar, bir proleter sizi bekliyor!" sözlerinin açıklığı, sıcaklığı ve sadeliği içinde... O günden bugüne de, komünist bir devrimcinin yapması gereken neyse, onun gereklerini büyük bir içtenlikle, sadelikle, gönüllülükle ve hesapsızlıkla yerine getirdin. İşkencede sergilediğin direnişçi tutum da, daha zindana adım atar atmaz Ölüm Orucu Direnişine tereddütsüz katılışın da, mahkeme kürsüsünden sınıf bilinçli devrimci bir işçi olarak yaptığın tok savunma da, devrimciliğin en sıradan gerekleriydi senin için...

Devrimci mücadeleyi geliştirmenin, işçi sınıfını devrimcileştirmenin oldukça zorlu bir süreç olduğunun farkındaydın. Nitekim partiye başvuru metninde bunu özlü bir biçimde dile getirmiş, sınıfın bağrından gelen bir devrimci olarak sorunun ne olduğunu çok iyi ortaya koymuştun. Bugünkü tüm zayıflıklarına ve kuşatılmışlığına rağmen, işçi sınıfının bilincini geliştirmeden, onu örgütlü politik bir güç olarak mücadele sahnesine çıkarmadan, devrim mücadelesinin ilerletilemeyeceği konusunda açık bir bilince sahiptin.

Bu çerçevede, ne yapılması gerekiyorsa onun yapmaya çalıştın. Nesnel koşulların ürünü olarak yaşanan tüm zorlanmalara rağmen hiçbir zaman umutsuzluğa düşmeden, hiçbir zaman bir "kırılma" yaşamadan... Büyük bir sabırla, solukla, kısa dönemde sonuç almanın mümkün olmadığı konusunda taşıdığın açıklıkla hareket ettin. Sorumluluk üstlendiğin tüm alanlarda işçileri eğitmek, onları mücadeleye kazanmak için büyük bir çaba sarfettin, büyük bir emek harcadın. Senin en küçük ayrıntıları bile atlamayan, sınıf içinde çalışmanın güçlüklerini ve sorunlarını ele alan, edindiğin deneyimleri düzenli olarak partiye sunmanın da ifadesi olan kapsamlı raporların bunun tanığıdır.

Ve en önemlisi senin bunu, çok genç

bir devrimci iken katıldığın ihtilalci bir örgütün saflarında, illegalitenin binbir meşakkati, yoksunlukları ve sınırlılıkları içinde yapmaya çalışmandır. Açık siyasal çalışmanın sunduğu imkanlardan yoksunluğa, bunun yolaçtığı darlıklara ve partinin yediği darbeler nedeniyle yaşanan boşluklara rağmen hiçbir zaman zayıflama yaşamadın, yılgınlığa düşmedin, yorgunluk belirtisi göstermedin. Bugün yaşamsal önemde olduğunu döne döne vurguladığımız illegal-ihtilalci örgütün inşasında, senin gibi devrimcilerin dayanıklılığı, bulundukları mevzileri kararlılıkla güçlendirmeye çalışmaları, davanın taşıyıcısı olma misyonunu yerine getirmeleri, bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmamaları çok önemli bir rol oynamıştır. Denilebilir ki, sen bunun en seçkin örneği oldun... Bundan hiçbir kuşku duymuyor, bunu büyük bir içtenlikle dile getiriyoruz.

Sen bir yandan partinin görüşlerini ve şiarlarını yaymak için afiş asıp, yazılama yapıp, bildiri dağıtırken, bir yandan da fabrikalarda en ağır koşullarda çalışıyor, işçileri mücadeleye kazanabilmek için büyük bir emek harcıyordun. Öyle ki, mesailerle yüklenen çalışma saatlerinden dolayı işçilerle biraraya gelmek ve organ toplantıları yapmak bile sorun haline gelebiliyordu. Çalıştığın sanayi sitesine dönük çıkardığınız bülteni hazırlayabilmek için uykusuz gecelerin ardından işe gitmek durumunda kalabiliyordun. Fabrikada işçilerle ilişkileri geliştirme imkanlarının sınırlılığı nedeniyle, o yorucu mesailerin ardından, onlarla 40 dakikalık yolu siyasal sohbetler eşliğinde yürümeyi seçiyordun. Organ toplantılarının yapılacağı mekana önden gidip yoldaşlarına yemek hazırlamak da senin aynı titiz devrimcilik sorumluluğu ile üstlendiğin işler arasındaydı. Devrimci bir örgüt için en kemirici düşman sayılması gereken komformizm senin o kadar uzağında idi ki!..

Saflarımızdaki küçük-burjuva köken, yaşam tarzı ve alışkanlıklarından gelen yoldaşların, tüm bu açılardan senin devrimci yaşamından öğrenecekleri çok şey var. Zira, sınıfı devrimcileştirme alanında yaşanan zorlanmaların, sınıf zemininde ihtilalci bir örgütü inşa etmenin güçlüklerinin bir süre sonra ne tür "kırılma"lara yol açtığını, bunun akibetinin ise ya zayıf düşme ya da devrimci mücadele alanının terkedilmesi olabildiğini biliyoruz. Sen bunun birçok örneğine tüm devrimcilik yaşamın boyunca tanık olduğun halde hiçbir sarsıntı yaşamadın, bundan hiçbir biçimde etkilenmedin. Zira sen sınıf bilinçli bir proleter olmanın güçlü ve uzun erimli soluğuna sahiptin. Bunun zorlu bir mücadele olduğunu, bu çerçevede yaşanan dökülmelerin doğallığını her zaman dile getiriyordun. Sen geriye düşüp dökülenlere değil, Habip, Hatice ve Ümit gibi soluklu ve direngen komünist devrimcilere bakıyor, onlar *"benim için hep en üst düzeyden sarıldığım değerler"* olmuştur diyordun.

Mücadelenin dışına düşmesini başkaları üzerinden açıklayan eski bir devrimciye yanıtın da bu çerçevede son derece özlü ve anlamlıydı: *"Yaşadığımız böylesi olayların bizde bu kadar kolay kırılmalar yaratmaması gerekiyor. Her şeyden önce biz, kişiler için değil dava için varız, dava için olmalıyız. Kalıcı olan davadır, partidir, örgüttür, yaratılan değerlerdir. Dön bak parti tarihimize, hep bu tür deneyim ve derslerle doludur..."*

Bir davanın kelimenin gerçek anlamında sahibi olmak, bunun doğal bir uzantısı olarak o davanın taşıyıcısı olan parti ile özdeşleşmek, senin deyiminle, onunla et ve tırnak gibi bütünleşmek... Belki de en üstün yanın bu idi. Senin için hiçbir zaman görevin küçüğü-büyüğü gibi bir sorun olmadı. Partinin sana verdiği her türlü görevi yerine getirmek için canla başla çalıştın. Bir "memur" zihniyetiyle değil, devrimci mücadelenin ihtiyaçları bunun gerektirdiği için, bu konuda son derece açık bir bilince sahip olduğun için...

Partisine güven duyan ve kendisini onunla özdeşleştiren bir devrimci olarak partinle çatışma yaşamadın hiçbir zaman. Fakat bu, senin için, geleneksel örgütlerde yaşanan türden at gözlüğü takmak misali bir tabiyet de değildi. Bu noktada da partinin çizgisini ve değerlerini çok iyi kavramış bilinçli bir komünist devrimcinin sorumluluğuyla hareket ettin.

Öyle ki, görev üstlendiğin bir alanda sorumlun olan yoldaşla yaşadığın çatışmada, büyük bir olgunlukla sergilediğin sabrın ardından, sözün ne ise söylemekten kaçınmadın. Sorunu tüm açıklığı ile partinin önüne koyarken, büyük bir özgüven taşıyordun, çünkü partinin ilkelerine ve değerlerine dayandığının bilincindeydin. "Partiyi temsil eden" bir yöneticinin tartışılması, geleneksel küçük-burjuva örgütlerde pek rastlanmayan bir davranış tarzı idi. Ama sen, partinin başından itibaren örgüt yaşamında yerleştirmeye çalıştığı "yeni bir kültür ve yeni bir gelenek"ten de aldığın güçle, böyle bir kaygıyla hareket etmedin. Bürokratik yöneticilik anlayışına vurmakla kalmayan, birçok konuda sergilenen zaaflı yaklaşım ve anlayışları da mahkum eden bir tutum sergiledin. Partine bu konuda da büyük bir güven besliyordun ve bu güvenin temelsiz olmadığını da, soruşturma sürecinin seyri içinde tüm açıklığı ile gördün.

Bu soruna ilişkin olarak partiye sunmak üzere kaleme aldığın oldukça uzun rapor, sorunun ne olduğunu çözümlemeye çalışan, bir devrimcinin sorumluluğu ile kaleme alınan bir metindi. Kişisel hiçbir kaygı ya da boyut içermeyen, yaşanan sorunları değişik yönleriyle ortaya koymaya çalışan bu kapsamlı metin ile yine aynı organda yeralan bir başka yoldaşın kaleme aldığı metin, parti için oldukça uyarıcı olmuş, soruşturmanın sonucunda aldığı tutumda önemli bir rol oynamıştı.

Aslında bu metin, olayların nasıl seyrettiğine ilişkin ayrıntılarından arındırıldığında, senin parti ve devrim davasını nasıl bir sorumluluk ve ciddiyetle ele aldığının, bir parti üyesi olarak nasıl bir misyon duygusuyla hareket ettiğinin özlü bir belgesi olarak duruyor bugün önümüzde. Yeraldığınız organda, bürokratik yöneticilik anlayışından yoldaşlık ilişkilerine, devrimci parti yaşamının gereklerinden disiplin sorununa, ihtilalci bir örgütte ilkelere ve kurallara dayanan bir yaşamın taşıdığı hayati öneme kadar, bir dizi alanda kendini dışa vuran zaaf ve eksiklere somut olaylar üzerinden işaret ediyor, bunların nasıl bir anlayış ve kavrayışın ürünü olduğunu tartışıyordun.

Bu tartışmayı yürütürken, yıllarca illegal-ihtilalci örgütü proleter sınıf zemininde üretmenin binbir zorluğu ile boğuşan ve bu çerçevede büyük bir sabır ve özveriyle emek harcayan, bu konuda partinin çizgisini ve hassasiyetlerini çok iyi özümsemiş olan bir devrimcinin özgüveni ve açıklığına sahiptin. Parti faaliyetinin yenilen darbelerin ardından bir dönem açık çalışmaya kaymış olması, bu çalışma içinde şekillenen kadroların illegal-ihtilalcı bir örgüt çalışmasına uyumda, onun gereklerinin kavramada yaşadığı zorlanma, bunun anlaşılır olduğu fakat mutlak biçimde aşılması da gerektiği, senin yürüttüğün tartışmanın temel önemde hareket noktası idi. Açık çalışma içinde şekillenen kadroların bunun ürünü zayıflıklarını aşılabilmesinin yolu, gerçekte liberalizmin ürünü "hoşgörülü" bir tutumdan değil, ilkelere dayalı kararlı bir mücadeleden geçiyordu. Bu konuda o yoldaşları "kazanmak" adına sergilenecek zayıflık, onları ilerletmek bir yana, açık çalışma zemininde doğallığında oluşan zaaf ve alışkanlıkların meşrulaşmasına, dahası büyük emeklerle illegal temellerde inşa edilen parti örgütünün düşman saldırılarına açık hale gelmesine yolaçacaktı. "Kafaca ve ruhça" hala geldiği alanda kalan devrimcilerle, bunun ürünü olarak "polis istese bize ulaşmakta zorluk çekmez" bakışı ve rehavetiyle hareket edebilen yöneticilerle, devrimci bir parti örgütü inşa edilemezdi!

Partinin çizgisini sindirmiş olan ve bu çizginin gereklerini yerine getirmek konusunda büyük bir titizlik gösteren bir devrimci olarak kararlılıkla sorunun üzerine gittin. Aynı metinde, üstünüzde yeralan il organının bazı yöneticilerinin bu soruna yaklaşımdaki zayıflıklarını da eleştiri konusu etmiş, partinin bu konudaki anlayış ve çizgisinin farklı olduğunu savunmuştun. Açık çalışma ya da illegal örgüt alanında konumlanmak, uyulması gereken kurallarda bir ayrıcalık anlamına gelmiyordu. Dahası açık çalışma içinde şekillenen kadrolarımızın devrimci reflekslerinin gelişebilmesi açısından bu kurallara uygun hareket etmek özellikle

önem taşıyordu. Öte yandan, illegal alanda konumlanan ve yasal bakımdan "rahat" konumda olan devrimcilerin daha geniş bir hareket alanına sahip olmaları, onların parti örgütünü zora sokacak bir rahatlıkla davranmalarını değil, tam tersine olağanüstü bir hassasiyetle hareket etmelerini gerektiriyordu, vb...

Yaklaşık beş ay sonra kaleme aldığın kısa bir raporda, bu sürecin senin için son derece eğitici olduğunu, çok önemli dersler çıkardığını belirtiyor ve bilinen nedenlerle, *"örgütsel olarak açık çalışmaya kayan, dikkatleri o yöne çeken genel çalışmamızın bu yönüne artık müdahale edilmesi gerektiğini düşünüyorum"* sözleriyle partiyi uyarıyordun.

Sen devrimcilik yaşamına adım attığın andan itibaren bu partiye verdiğin kapsamlı raporlarla da apayrı bir yerde duruyorsun. Pek çok yönetici düzeydeki kadromuzun verdiği raporlarla kıyaslandığında, örnek bir pratiğin temsilcisi oldun. En sıradan gibi görünen ayrıntıları atlamayan, gerçekte ise sorunlarımızın ne olduğunu ortaya koymaya çalışan bu raporlar, son derece uyarıcı ve yolgösterici olmuştur, özellikle de sınıf çalışmasında zorlanma alanlarımızın ne olduğu konusunda...

Parti senden talep etmediği halde cezaevinden çıktıktan sonra kaleme aldığın birçok kapsamlı rapor da, partiye gelişmelerin bilgisini aktarmanın önemi konusunda nasıl bir bilinç açıklığı taşıdığının çarpıcı bir göstergesidir. Zindan direnişi sürecini ayrıntılı bir değerlendirmenin konusu etmekle kalmamış, ayrıca gözlemlerini de bir rapor olarak sunmuştun... Ardından Ölüm Orucu direnişi sonrasında bürokratik işlemleri yerine getirmek için İzmir'de kalmış, bu geçici süreçte faaliyetin bir parçası olmuş, daha sonra yine aynı nedenle Antakya'a gitmiş, burada da faaliyete katkını sunmaktan geri durmamıştın. Fakat daha önemlisi, tüm bu süreç boyunca her iki ilde de edindiğin gözlemlerin bilgisinin partiye belli önerilerle birlikte sunulmuş olmasıdır. Saflarımızdaki insanlardan öteki sol grupların durumuna kadar birçok ayrıntının yeraldığı son derece işlevsel raporlardı bunlar...

Güçlü devrimci kişiliğine, militan kimliğine ilişkin fazla bir şey söylemek gerekmiyor, zira bu yeterli açıklıkta görülebilen bir gerçeklik... Partinin açıklamaları ve yoldaşlarımızın yazdıkları bu konuda herhangi bir tartışma yer bırakmıyor.

Yoldaşlarımızın sana ilişkin yazdıklarında öne çıkan en belirgin özelliklerinden birisi de insani kimliğin... Senin devrimcilikle bu kadar kolay buluşmanda bu alandaki üstünlüğün önemli bir rol oynamış, devrimcileşmen ise bu insani kimliğin yeni bir düzeyde gelişmesine vesile olmuştur. Devrimcileşmek, insanın insanlaşması sürecidir aynı zamanda. Kapitalizm insani ilişkileri ve kişiliği öğütürken, devrimci mücadele onu geliştirmenin biricik zeminidir. Sen bu zeminde, sahip olduğun üstünlüklerden de aldığın güçle, daha ileri bir düzeye ulaşmayı başardın. En sıradan insanların sana duyduğu güven ve sevgi bunu anlatıyor. Katledilmesinin ardından Habip yoldaşa ilişkin kaleme alınan bir yazıda "insan gibi insan" türünden bir niteleme yapılıyordu. Bu niteleme seni de o kadar iyi anlatıyor ki...

Bu kimliğinle de bağlantılı olarak, güçlü yoldaşlık ilişkileri senin devrimci yaşamında ve devrimcilik anlayışında çok önemli bir yere sahipti. Sorunlar yaşadığın alanda bu konuda sergilenen zayıflıklar seni çok sarsmış, hassasiyetini saflarımızda sergilenen ileri örnekler üzerinden ortaya koymaya çalışmıştın. Çatıştığın örgüt yöneticisinin, organında yer alan devrimcileri kastederek, "insanlarla haşır-neşir olmak zorunda değilim" diyebilmesi seni büyük bir şaşkınlığa düşürmüş, yoldaşlık ilişkilerinin bu kadar uzağında kalan bürokratik yöneticilik anlayışını buradan giderek de eleştirmiştin.

Yoldaşlık ilişkilerinde sağlam bir anlayışa ve pratiğe sahip olduğun için, çevre ruhu ve ahbaplık ilişkileri de sana yabancıydı... Partili kimlik üzerinden oluşan ölçütlere sahiptin. Parti ve devrim davasına bağlılık, bu çerçevede harcanan emek, sergilenen kararlılık, vb. idi

yoldaşlık bağlarını oluşturan ve güçlendiren... Küçük-burjuvaziye özgü "özel dostluklar" üzerinden devrimci örgüt yaşamının ilke ve kurallarının çiğnenmesinin ve buna hoşgörü gösterilmesinin de senin pratiğinde hiçbir zaman bir yeri olmadı. Bu konuda da her bakımdan örnek bir davranışın temsilcisi oldun. Senin için her zaman partili kimlik, parti yaşamı, partili yaşamın ilkeleri ve kuralları esastı. Hiçbir sorunu özel ilişkiler içinde ele almaya eğilim duymaz, her zaman sorunları tüm açıklığı ile partinin gündemine taşırdın.

Sevgili yoldaş,

Devrimcilik iddiasını soyut bir söz kalıbı olmaktan çıkarmak konusunda samimi olan tüm devrimciler, senin gibi devrimcilerin yaşamından çok şey öğreneceklerdir. Zira artık bu partide devrimcilik ölçütlerinde senin ve diğer şehit yoldaşlarımızın devrimci kimliği ve kişiliği üzerinden oluşmuş bir çıta var. Bu çıta, zayıflık taşıyanlarda bir iç hesaplaşmaya, kararlı devrimcilerde ise güçlenmeye yolaçacaktır.

İşçi sınıfının devrimci partisi, senin gibi, kendisini davasıyla ve partisiyle özdeşleştirmiş proleter devrimci kadroların özverili mücadeleleriyle devrimci rolünü oynayabilecektir. Bu parti senin gibi sınıf bilinçli devrimci kadrolarla yolunu yürümeyi ve devrimci mücadeleyi zafere ulaştırmayı başarabilecektir. Partimizin henüz kısa denilebilecek tarihinin ortaya koyduğu yalın bir gerçekliktir bu. Senin şahsında, partimizin kendi adına çıkardığı en özlü sonuçlardan biri de budur.

Senin yaşamını tereddütsüzce ortaya koyabilmiş olmanın gerisinde, bu davanın taşıyıcı olan partiye duyduğun sarsılmaz güven vardı. Partimiz de, senin gibi kendisini davaya adamış olan, bu davanın gerçek sahibi olan proleter devrimciler sayesinde bu güvenin temelsiz olmadığını gösterecek ve sizlere her zaman layık olmaya çalışacaktır.

Proleter devrimci militan kişiliğin...

(Baştarafı s.22'de)

davranışı da partili sınıf devrimciliğinin bir gereği saydığını kanıtlamaktadır.

Alaattin yoldaşın çağrısı!

Hayatının tüm aktif dönemini Türkiye Komünist İşçi Partisi saflarında devrim ve sosyalizm mücadelesine adayarak sürdüren Alaattin yoldaşın üstün niteliklerine kısaca değinmiş olduk. Bu kadarı yoldaşı tüm yönleriyle anlatmaya yeterli olmasa da, yoldaşın partili komünist kimliği hakkında çarpıcı veriler sunmaktadır. Alaattin yoldaşın kişiliğinde bütünleştirdiği bu nitelikler, belirttiğimiz üzere, partinin kadro ve militanlarında aradığı/kazandırmak istediği niteliklerdir aynı zamanda.

Alaattin yoldaşın faşist cellatlar tarafından katledilmesi, her partiliye yeni sorumluluklar yüklemiştir. Yoldaşın düzenin bekçi köpekleri tarafından fiziki olarak aramızdan çekilip alınmasını, bir çağrı olarak değerlendirmek gerekiyor. Bu, Alaattin yoldaşın aramızdan ayrılırken bıraktığı çağrıdır! Bu, parti kadro ve militanlarına birer Alaattin/Nurettin olma çağrısıdır.

Evet her partili yoldaş, Alaattin yoldaşın komünist militan kişiliğinde bütünleştirdiği üstün niteliklere ulaşmayı, hatta aşmayı hedeflemeli, bunu yoldaşın anısına bağlılığın bir gereği saymalıdır. Güne yüklenip geleceği kazanmak, partiyle sınıfa, sınıfla devrime yürümek Alaattin Karadağlaşan partili komünistlerin öncülüğünde gerçekleşecektir! Bu yürüyüşü zaferle taçlandırmak, sadece Habip, Ümit, Hatice, Hüseyin ve Alaattin yoldaşların değil, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrimci kuşakların anısını yaşatmanın güvencesi olacaktır.

Alaattin Karadağ yoldaş kavgamızda yaşayacak!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Sıradanlaşmak siyasal faaliyette yaratıcılığı, devrimci yaşamda kişiyi öldürür...

Gündelik faaliyette kendiliğindencilik ve sıradanlaşma

Devrimci mücadelede politik-örgütsel açıdan tanımlanan sorumluluklar, içerisinden geçilen dönemin nesnelliklerinden ayrı düşünülemez. Gündelik mücadelenin düzenlenmesinden tutun da politikada kullanılan araçlara kadar bu böyledir.

Büyük bir emek ve iradeyle yürütülen siyasal faaliyet "gündelik" sonuçları itibarıyla zayıf kalabildiği günümüz koşullarında kimi zaman moral kırılmalara, tökezlemelere yol açabilmekte, bunun kendisi ise faaliyetin görev ve sorumluluklarını "rutin" işler olarak algılanmasıyla sonuçlanabilmektedir. Verili koşullar altında yoğunlaşan ya da zayıflayan bu sorun alanları çoğu zaman devrimci faaliyeti içten güçsüzleştiren etkenlere dönüşmekte, devrimci inisiyatifi ve yaratıcılığı giderek tüketmektedir.

Tarihin (verili sınıf savaşımlarının) önümüze çıkardığı tablo üzerinden baktığımızda zor bir dönemin devrimcileri olduğumuzu sıklıkla vurgularız. Bugün içerisinden geçtiğimiz süreçte yaşanan sınıf ve kitle hareketindeki durağanlık-dağınıklık, burjuva gericiliğinin yarattığı toplumsal yıkım ve çürüme vb. sorunlar, gündelik siyasal yaşam içerisinde boğucu sonuçlar yaratabilmektedir. Bu nesnellikle ilişkilenirken tarihsel bir yaklaşımdan yoksun olanlar çoğu zaman hayatın bu güçlükleri karşısında hızla ona eklemlenebiliyor. Ya da tarihin bugün ortaya çıkarmış bulunduğu zorluklarla mücadeleyi kendi dar sınırları içerisinde algılayarak yıpranabiliyorlar.

Güne tarihin geniş penceresinden bakamamanın yarattığı bu sorunlar, çoğu zaman devrimci sorumlulukları "sıradan işler" olarak ele almayla sonuçlanabilmektedir. Dönemin zorlu görevlerini omuzlayan, büyük bir emekle davayı sırtlanan kimi yoldaşlarımızda dahi yer yer böylesi duyguların şekillendiğini görebilmekteyiz.

Somuta gelirsek, faaliyetin en temel mekanizmalarını yahut araçlarını, örneğin organ toplantıları, bir takım randevular, politikanın araçlarını (bildiri, afiş vb.) kullanmak sıradan işler olarak ele alınabilmekte, dolayısıyla bu alanlarda öne çıkması gereken yaratıcılık ve inisiyatif daha en başta kırılabilmektedir. Bunun kendisi ise kendiliğindenciliğin boy verdiği bir alana dönüşmektedir. "Her geçen gün bir öncekinin tekrarı" yaklaşımı üzerinden akıp giden bu süreç, kişinin faaliyetle olan ilişkilenişini de törpüleyen bir mekanizma olarak işleyebilmektedir.

Oysa ki normalde devrimci faaliyet ve en başta gündelik siyasal pratik, değişimin-devrimcileşmenin nesnel zeminidir. Kişi ancak hayatın içerisinde böylesine zengin bir zeminde gelişip serpilebilir. Denilebilir ki böylesi zor bir dönemde bu süreç tersine işleyebiliyor. Hayır. Bu yaklaşım koşullar karşısında topu en baştan taca atmak olur. Zira daha başında belirttiğimiz üzere, siyasal mücadelede politik-örgütsel açıdan tanımlanan sorumluluklar, içerisinden geçilen dönemin nesnelliklerinden ayrı düşünülemez. Dolayısıyla güncel faaliyet dönemin ihtiyaçlarına göre planlanıyor, insanlar buna uygun bir temelde konumlandırılabiliyor, araçlar bu nesneliğe uygun seçilebiliyor, gün buna uygun bir temelde örgütlenebiliyorsa,

bu durumda bahsedilen sorun alanları en asgariye inecektir. Sorun verili koşullar altında, nesnelliğe yapılacak devrimci müdahalenin büyük bir yaratıcılıkla gerçekleştirilebilmesiyle ya da tam tersiyle ilgilidir. Burada nesnelliğin üzerinden atlamak şöyle dursun sorun bizzat bu temelde ele alınmakta, sonuçları itibarıyla buradan tartışılmaktadır.

Bu çerçevede saflarımızda mücadele eden, siyasal mücadelenin sorumluluklarını omuzlayan her bir insanımızın gün ile gelecek arasındaki ilişkiyi doğru kavrayabilmesi-kavratılabilmesi, bu süreç içerisinde kendi konumunu (misyonunu) yerli yerinde bilince çıkarabilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Somutta hayata geçirilen her devrimci görevin geleceğe doğru atılmış bir adım olduğunu bilen, her yeni sorumluluğa bu bakış ve tutkuyla sarılan bir yaklaşım, günün zorlukları ile mücadele edebilme gücünü diri tutabilir ancak. Zira zaman zaman rutin bir iş olarak algılanan her bir pratik, örneğin tek bir bildirinin yahut bültenin sınıfa ulaştırılması, mevcut tarihsel eylemin bir parçasıdır. Devrimci yaratıcılık ve inisiyatif ancak böylesi bir kavrayışla gelişip serpilebilir. Aksi her durum, siyasal faaliyeti kısırlığa mahkûm etmek anlamına gelecektir.

Yaşamın sıradanlaşması uzun ve sancılı bir ölümdür

Sıradanlaşmak devrimci öznenin nesneleşme sürecidir aynı zamanda. Zira sıradanlaşma özünde mevcut olana bağlanma, onunla bütünleşme sürecidir. Buradan hareketle devrimci yaşam içerisinde gündelik olarak bu sinsi ve tehlikeli düşmana karşı mücadele asla bir kenara bırakılmamalıdır. Zira "sinsi ve tehlikeli" bu düşman süreç içerisinde, yaşamın her alanında insanı eski olana, daha doğru bir tabirle, içerisinden geldiği "eski dünyasına" çeker. Bilinci, duyguları, davranışları, refleksleri giderek sıradanlaşan kişi kendisini verili olanla bütünleşmiş bulur. Deyim yerindeyse bu durum bir devrimci açısından ölümden farksızdır. Çünkü sıradanlık yeniye düşmandır, statükocudur, tutucudur. Her şeyden de önemlisi bir iradesizleşme sürecidir. Oysa devrimci yaşam dinamiktir. Eskiyi yıkma yeniyi inşa etme sürecidir. Geleceğin gün içerisinde örgütlenmesidir.

Maalesef içerisinden geçilen süreç ve onun zorluk alanları insanların devrimcileşme süreçlerini sakatlayabilmekte, tek yönlü gelişim ve kendiliğindencilik tehlikesi ile karşı karşıya bırakabilmektedir. Böylesi bir durum mücadelenin yüzeyselleşmesine, dolayısıyla devrimci yaşamın da bir o kadar sıradanlaşmasına sebep olur. Sıradanlaşma sorunu somutta hayatın farklı alanlarında ve farklı biçimler altında karşımıza çıkabilmektedir. Kimi zaman sosyal yaşamda, kimi zaman aile ya da duygusal ilişkilerde birçok devrimcinin alabildiğine sıradan bir pratiğe sahip olduğunu görebilmekteyiz. Bunun bu haliyle bırakılarak kendiliğinden bir sürece terk edilmesi, sorunların göz ardı edilmesi, zamanla bu ilişkiler içerisinden sıyrılıp çıkamayan unsurları bütün olarak kendi içerisine çekebilmekte ve zamanla tüketip bir kenara atmaktadır. Şayet bu gerçekliğe karşı bilinçli bir mücadele içerisine girilmez ise, dahası sorun bütünlüğü içerisinde kavranamazsa devrimci kimliği ve yaşamı içten içe kemiren bir tehlikeye dönüşebilir. Deneyimler de gösteriyor ki, birçok devrimci uzun yıllara yayılan bu sorun alanı içerisinde yok olup gidebilmiştir. Zira bu süreç her aşamasında iradeyi zayıflatmakta, kişiyi akıp giden sürecin basit bir eklentisi haline getirebilmektedir.

O halde devrimci yaşama, dolayısıyla yeni ve geleceğe ait olana düşman olan sıradanlık, kendiliğindencilik ve tek düzeliğe karşı mücadele gündelik bir görev olarak ele alınmalıdır. Bu sinsi fakat öldürücü düşmanlara karşı uyanık olmak, dahası amansız olmak, her devrimci için yaşamsaldır. Çünkü önümüzde ancak bu bakışla ve büyük bir tutkuyla sarılarak gerçekleştirebileceğimiz tarihsel sorumluluklar ve değiştirilmeyi bekleyen zorlu bir dünya durmaktadır. Bunun bilinci dahi sıradanlığı aşmak için yeterli bir nedendir.

Parti'nin yeraltı faaliyetlerinden...

Kitlelere dolaysız ve kesintisiz sesleniş!..

Partimizin bir dizi illegal araçla kitlelere doğrudan kendi adına seslenen faaliyeti kesintisiz biçimde devam etmektedir. Yakın haftalarda III. Parti Kongresi, Parti'nin 11. Yılı ve Alaattin Karadağ yoldaşın katledilmesi, bu faaliyet içinde özellikle öne çıkan konular oldular. İstanbul'da özellikle yoğun bir tempoda yürütülen bu faaliyete ilişkin olarak bölgelerden gelen haberleri faaliyet görüntüleri eşliğinde sunuyoruz...

11. yılında yaşasın Partimiz TKİP!

Ekim Devrimi'nin 92., Partimizin 11. mücadele yılını, III. Kongre'mizin kattığı coşkuyla kutladık. Zorlu süreçlerin içerisinden geçerek, birçok bedel ödeyerek, büyük bir inançla, kararlılıkla ve işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesine sarsılmaz bir bağlılıkla yürüdüğümüz yolumuzda ilk günkü kadar heyecanlı, ilk günkü kadar inançlı ve kararlıyız. Geride bıraktığımız her mücadele yılımızla devrime biraz daha yaklaşıyor, güçleniyor ve gelişiyoruz. Deneyimlerimizden öğreniyor, güne yüklenerek geleceğe hazırlanıyoruz. Partimizi işçi sınıfı ve emekçilere tanıtabilmek, tek ve gerçek kurtuluşumuz olan devrim ve sosyalizmi kitlelerle buluşturabilmek için, illegal devrimci faaliyetimizi yaygın ve etkili

bir biçimde güçlendirerek örmeye çalışıyoruz. Bu devrim ve sosyalizm mücadelemize karşı duyduğumuz bir sorumluluğumuz olduğu kadar şehit yoldaşlarımızın bizlere devrettiği bir görevdir de aynı zamanda.

Büyük bir inanç, bağlılık ve fedakarlıkla, partimizi işçi sınıfı içerisinde güçlendirmeye çalışan, şiarlarımızı kitlelerde buluşturma coşkusunu her zaman yaşayan Alaattin yoldaşın tam da böylesi bir sorumluluğu yerine getirirken tereddütsüzce ölümsüzler kervanına katılması, omuzlarımızdaki sorumluluğu daha da artırmış bulunuyor. Sermaye devleti bir kez daha katletme yolunu, Alaattin yoldaş ise tereddütsüz bir şekilde direnmeyi seçmişti. Alaattin'in yoldaşları olarak görev ve sorumluluklarımıza daha bir inançla sarılıyoruz. Kararlılığımızı, inancımızı, devrime, sosyalizme ve partimize bağlılığımızı sınamak isteyen herkes bu gerçeği

yaşayarak görecektir.

11. mücadele yılımız ve 3. Kongre'miz üzerinden başlattığımız kampanyamızı farklı araçları bir arada kullandığımız bir çalışmaya konu ettik. Bölgemizin dört bir yanında, afişlerimizle, bildirilerimizle, yazılamalarımızla işçilere ve emekçilere sesimizi ulaştırdık. Faşist sermaye devleti yürüttüğümüz devrimci faaliyetimize karşı tahammülsüzlüğünü bir kez daha günü birlik olarak afiş ve yazılamalarımızı sökmek ve karalamak yoluyla göstermiş oldu. Adeta faaliyetimize saldırmak için özel ekipler kurmuş gibi davranan devletin bekçi köpeklerine yanıtımızı, birçok noktaya tekrar tekrar taşıdığımız faaliyetimizle verdik.

"Şan olsun TKİP III. Kongresi'ne", "Parti, sınıf, devrim!/TKİP III. Kongresi", "Ekim Devrimi 92, TKİP 11. yılında", "Kürt ulusuna özgürlük! Barış sosyalizmle gelecek!/TKİP", "Güne yükleniyor, geleceğe yürüyoruz!/TKİP" şiarlı afişlerimizi bölgemizde E-5 hattı ile Karlıktepe, Esentepe, Topselvi, Kurfalı, Uğur Mumcu, Aydos, Sülüntepe, Ramazanoğlu, Güllübağlar, Kavakpınar, Gülsuyu, Aydınlı, Esenyalı ve Kurtköy Sanayi'sine yaygın bir şekilde yaptık.

"TKİP III. Kongresi toplandı! Parti, Sınıf, Devrim!" şiarlı kongre bildirilerimizi Gülsuyu, Ramazanoğlu, Güllübağlar, Kavakpınar, Aydos, Sülüntepe, Karlıktepe, Çınardere, Cumhuriyet, Aydınlı ve Esenyalı mahallelerinde işçi ve emekçilere ulaştırdık.

"TKİP 11. yılında!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!/TKİP", "Yeni Ekimler için parti saflarına!/TKİP", "Şan olsun 3. Kongremize!", "11. yılında işçiler partiye!/TKİP", "Parti, sınıf, devrim!/TKİP", "11. yılında yaşasın partimiz TKİP!" şiarlı yazılamalarımız ile, Alaattin yoldaşın katledilme haberiyle birlikte *"Alaattin yoldaş ölümsüzdür!/TKİP", "Alaattin yoldaş yaşıyor, parti savaşıyor!/TKİP", "Katil devlet hesap verecek!/TKİP"* şiarlı yazılamalarımızı Karlıktepe, Kurfalı, Cumhuriyet, Aydos, Sülüntepe, Ramazanoğlu mahalleleri ile E-5 hattında birçok noktada gerçekleştirdik.

Anadolu Yakası'ndan komünistler

Partimizin özgür sesini kitlelere ulaştırmayı sürdürüyoruz!

Ümraniye'de illegal pratik faaliyetimiz kesintisiz sürüyor. Bu yıl toplumsal gelişmeler açısından canlı, fakat devrimci faaliyet bakımından zayıf kalan yaz döneminden bu yana gündemlere müdahale eden bir faaliyet yürüttük. Faaliyetimizin sürekli ve yaygın olması, özellikle düşmanın hızlı ilgisine konu oluyor! Ana hatlardaki afişlerimiz hızla kazınıyor, yazılamalarımız çok geçmeden kapatılıyor. Buna rağmen partimizin adı üzerinden pratik faaliyetimizin alanda sürekli bir şekilde kendisini hissettirmesi engellenemiyor. 3. Kongre'nin partiye yönelik müdahalesiyle birlikte bu çalışmayı daha da güçlendirmeyi hedefliyoruz.

İllegal pratik faaliyette sürekliliği "bahar dönemi"nin ardından genel devrimci şiarlar üzerinden sağladık. Kuruluş yıldönümüne kadar olan dönem boyunca TKİP imzalı *"İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!"* büyük boy, *"Haramilerin saltanatını yıkacağız!"*, *"Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!"*, *"Özgürlük, devrim, sosyalizm!"*, *"Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!"*, *"Şovenizme ve faşizme karşı devrim saflarına!"* şiarlı küçük boy afişlerimizi Başaran, Sarıgazi, Veysel Karani, Birlik, Ferhat Paşa, Y.Çamlıca, Esenşehir, Aşağı ve Yukarı Dudulu mahallelerinde ve İMES-OSB çevresinde yaygın bir şekilde kullandık.

Ardından Kürt sorunu üzerinden yapılan "açılım" tartışmalarıyla birlikte pratik faaliyetimizi bu gündem üzerinde yoğunlaştırdık. İlk etapta Kürt emekçilerin yoğun olarak yaşadığı mahalleleri, çıkardığımız *"Çözüm devrimde, barış sosyalizmde! TKİP"* şablonu ile süsledik. Bunun dışında *"Kürt halkına özgürlük! TKİP"*, *"Barış sosyalizmde! TKİP"* yazılamaları yaparak, birçok noktaya TKİP imzaları attık. Yazılamaların yanı sıra, *"Kürt halkına özgürlük! Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!/ TKİP"* ve *"Kürt halkına özgürlük! Yaşasın halkların kardeşliği!/ TKİP"* şiarlı küçük boy afişlerimizi bu dönem boyunca yaygın bir biçimde kullandık.

Ulucanlar katliamının 10. yılının yaklaşmasıyla birlikte, OSB-İMES çevresine ve Sarıgazi hattına, *"Ulucanlar katliamını unutmadık! On'lar kavgamızda yaşıyor!/ TKİP"*

yazılamaları yaptık.

Ekim ayında İstanbul'da toplanan IMF-DB zirvesinin yaklaşmasıyla birlikte illegal faaliyetimize bu gündem üzerinden devam ettik. Zirve öncesi dönemde E-5 Kadıköy bölümü, Şile yolu, Çamlıca, Kayışdağı, İMES çevresi, Esenşehir, Dudulu ve Birlik mahallelerine *"IMF-DB defol! TKİP"* yazılamaları yaptık ve birçok noktaya TKİP imzaları attık.

IMF-DB gündeminin geride kalmasıyla birlikte liselere dönük faaliyetimizi başlattık. Bölgemizde bulunan birçok lisenin çevresini TKİP imzalı *"Gençlik partiye, devrime, sosyalizme!"*, *"Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!"*, *"Özgürlük, devrim, sosyalizm!"* ve *"Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!"* şiarlı afiş ve pullarla donattık.

***

Ekim Devrimi'nin 92. ve Partimizin 11. kuruluş yıldönümünü selamlayan illegal pratik faaliyete ise yazılamalarla başladık. Sultanbeyli-Başaran Mahallesi'ne, Sarıgazi Baraj yoluna, OSB-İMES çevresine, Dudulu-Bostancı güzergahına; *"TKİP 11.yılında!"*, *"TKİP 11 yaşında!"*, *"Şan Olsun 11. yılında TKİP'ye!"*, *"Yeni Ekimler için Parti saflarına!/ TKİP"* yazılamaları yaparak parti amblemlerimizi çizdik. Birçok noktayı ise "TKİP" imzasıyla süsledik.

Bu faaliyetimiz sürerken Partimizin 3. Kongresi'nin ilan edilmesinin coşkusunu yaşadık. Yıldönümü afişleri ile kongre afişleri

ve *"Barış sosyalizmle gelecek! Kürt halkına özgürlük!"* şiarlı afişlerimiz aynı zamanda elimize ulaştığı için, dönem boyunca beş çeşit büyük boy afiş kullanmış olduk. *"Ekim Devrimi 92, TKİP 11. yılında! Sosyalizm kazanacak!"*, *"Parti, sınıf, devrim!/ TKİP III. Kongresi"*, *"Şan olsun TKİP III. Kongresi'ne!"*, *"Güne yükleniyor, geleceğe yürüyoruz!/ TKİP 3. Kongresi"* şiarlarının yer aldığı, görsellikleriyle dikkat çeken afişlerimizi olabildiğince yaygın kullanmaya çalıştık. OSB-İMES işçilerinin yoğun olarak oturduğu Sultanbeyli-Başaran, Yeni Çamlıca, Esenşehir ve Emek mahallelerini, Sarıgazi-Ümraniye Alemdağ Caddesi üzerindeki çok sayıda noktayı, Sarıgazi Baraj yolunu, OSB-İMES çevresini, Tavukçu yolunu, Dudulu-Kayışdağı-E5 güzergahını, Bostancı-Kadıköy E-5 hattını, Sarıgazi'nin temel caddelerini afişlerimizle donattık.

Bildirilerimizi ise Sarıgazi, Başaran, Teferruç ve Kazım Karabekir mahallelerine dağıttık.

Aynı dönem içinde devrimci faaliyet sırasında kalleş kurşunlara hedef olan Alaattin Karadağ yoldaşı da yazılamalarımızla uğurladık. Birlikte faaliyet yürüttüğü yoldaşını ölümüne kollayan ve bu uğurda ölümsüzler kervanına katılan Alaattin yoldaşı hak ettiği şekilde anmak amacıyla, Şile yolu üzerine, Tavukçu yoluna, 1 Mayıs Mahallesi'ne ve İMES çevresine *"Alaattin yoldaş ölümsüzdür!/ TKİP"* ve *"Alaattin Karadağ kavgamızda yaşıyor! / TKİP"* yazılamaları yaptık.

İllegal devrimci pratiği, Alaattin yoldaştan aldığımız güçle aralıksız bir şekilde sürdüreceğiz. Ne polis terörü, ne de giderek yoğunlaşan polis devleti uygulamaları buna engel olabilir.

Ümraniye'den komünistler

Şehitlerimize zafer sözümüz var!

Şanlı Ekim Devrimi'nin 92., Partimiz TKİP'nin 11. yılında illegal siyasal faaliyetimizle işçi ve emekçileri kuşatınaya devam ettik. Kapitalist krizin sınıfsal çelişkileri dünya ölçeğinde keskinleştirdiği, Türkiye'de ise "açılım" adı altında Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesinin boğulmak istendiği bir dönemde sosyalizmin her zamankinden daha güncel ve gerekli olduğuna dair yaygınca bir propaganda faaliyeti yürüttük.

Sınıfın, devrimin umudu, gözbebeğimiz partimiz TKİP'nin 3. Kongre'sini tam da böylesi bir dönemde gerçekleştirmiş olması çalışınalarımıza apayrı bir heyecan ve şevk kattı. 3. Kongre'nin verdiği devrimci enerji ile başta sanayi havzaları olmak üzere işçi ve emekçi semtleri parti materyalleriyle dövülen alanlar oldu.

"Ekim Devrimi 92, TKİP 11. yılında! Sosyalizm kazanacak!", *"Parti, sınıf, devrim!/ TKİP 3. Kongresi"*, *"Şan olsun TKİP 3. Kongresine!"*, *"Barış sosyalizmle gelecek!*

Kürt halkına özgürlük!" şiarlı ve orak-çekiçli büyük boy afişlerimiz yine dostun gözünde hayranlık düşman nezdinde kin uyandırdı. Çalışmalarınıza tanık olan kimi devrimci gençler "kolay gelsin" dileklerini iletmeyi ihmal etmediler.

Şahintepe, Bayramtepe, Altınşehir, İkitelli Köyiçi ve Atatürk Mahalleleri, Halkalı Merkez Mahallesi, Sefaköy İnönü ve Söğütlüçeşme Mahalleleri, Yeni Bosna Zafer Mahallesi, Şirinevler, Güneşli-Mahmutbey Caddesi, Soğanlı, Bağcılar İnönü ve Yeni Mahalle, İkitelli Organize Sanayi, Sefaköy fabrikalar yolu, Y.Bosna-Güneşli sanayi havzası afiş çalışmamıza konu edilen yerler oldu.

Alaattin Karadağ yoldaşın şehit düştüğü haberiyle birlikte çalışmamızdaki şevkimiz sınıf düşmanımıza duyduğumuz kin ve öfke ile bir kat daha arttı. Sömürücü asalakların bekçi köpekliğini yapan bu haydutlar sürüsüne karşı Alaattin Karadağ yoldaşın gösterdiği cesareti, direnişi duyurmak için yaygınca yazılama faaliyetinde bulunduk. İstanbul proletaryasının bu yiğit evladını bağrına basması için pratik faaliyetimizde emekçi semtlerini ve ana güzergâhları hedef seçtik.

Bu çerçevede İkitelli Köyiçi ve Atatürk mahallelerine, Y.Bosna Zafer Mahallesi ve Sefaköy İnönü Mahallesi'ne, *"Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür!"*, *"Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!"*, *"Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!"*, *"Katil devlet hesap verecek!"*, *"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"*, *"Faşist devleti döktüğü kanda boğacağız!"* şiarlı yazılamalar ve TKİP imzaları gerçekleştirdik.

Yanı sıra adım başı dikilen mobesse kameralarıyla sermaye devletinin kendince önlem aldığını zannettiği E–5 güzergâhına da düşmana inat onlarca yazılamada bulunduk. Cennet Mahallesi *civarında "Devrim şehitleri ölümsüzdür!"*, Çobançeşme Adli Tıp Kurumu mevkiinde *"Alaattin yoldaş ölümsüzdür!"*, Topkapı mevkiinde *"Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!"*, *"Alaattin yoldaş ölümsüzüdür!"*, Halıcıoğlu mevkiinde *"Katil devlet hesap verecek!"*, Ayvansaray'da *"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"*, Okmeydanı tarafında *"Alaattin yoldaş yaşıyor, parti savaşıyor!"*, Şehremini Sur girişine de *"Alaattin yoldaş ölümsüzdür!"* yazılamalarını gerçekleştirdik.

Kanlı bir geleneği devralan ve kuruluşundan

itibaren öncekilerini hiç aratmayan çürümüş sermaye devleti ne kadar çabalasa da kendisini bekleyen kaçınılmaz sondan kurtulamayacaktır. Zira '98 yılında dikilen bayrak, Alaattin Karadağ yoldaş gibi nice proleterin göstereceği direnişler sonucunda yaratılan yeni geleneklerle daha da yükseklerde dalgalanmaya devam edecektir. Ta ki sermayenin burçlarına dikilene dek…

Bizler de sıra neferleri olarak buradan bir kez daha ilan ediyoruz ki, şehit yoldaşlarımıza olan zafer sözümüzü gerçekleştirene kadar proletaryanın kızıl bayrağına asla leke düşürmeyeceğiz…

Kanla yazılan tarih silinmez!

Küçükçekmece'den komünistler

En önde gidenlerimiz yol oluyor bize!

İllegal temellere dayalı devrimci faaliyetin her zamankinden daha çok önem taşıdığı bir dönemden geçiyor, faaliyetimizi her geçen gün güçlendiriyoruz.

Bu, devrimde ısrarın olduğu kadar, sınıf devrimciliğinin bu topraklarda artık tartışmasız biçimde tek seçenek olduğunu ve bunun dışındaki devrimciliğin soluksuz kalışını gösteren bir başka önemli göstergedir. Yine bu aynı gerçeğin ışığında söylenmesi gereken şudur ki; devrim ve sosyalizmde ısrar, her şeyden önce illegal devrimci bir örgüte ve bunun taşıyıcısı olacak olan illegal siyasal faaliyete dayanmak zorundadır.

Biz de bu bilinç açıklığıyla partimizin sesini ve soluğunu emekçi semtlerine taşımaya devam ediyoruz. Kasım ayına girmemizle birlikte ilk elden Ekim Devrimi ve Parti'nin kuruluş yıldönümünü içeren, "*Ekim Devrimi 92, TKİP 11 yaşında! Sosyalizm kazanacak!*" *şiarlı* afişlerimizi yaptık. Yanı sıra, son aylarda gündemden düşmeyen Kürt sorunu ile ilgili, "*Barış sosyalizmle gelecek! Kürt halkına özgürlük*! şiarlı afişlerimizi eş zamanlı olarak kullanmaya başladık. Afişlerimizi Emek, Mudurnutepe, Erişler, Elazığlılar mahalleleri ile Ulaştepe'ye yaptık.

Tam bu sırada partimizin en seçkin üyelerinden olan Alaattin (Nurettin) Karadağ yoldaşın Esenyurt'ta afişleme çalışması yaparken sermayenin eli kanlı faşist güçleri tarafından katledildiğini öğrendik. Sermaye devletinin devrimci illegal faaliyete, esasta ise partimize yönelik bu alçakça saldırısı, sınıf kinimizi bilemekle kalmadı, öfkemizi ve mücadele azmimizi daha da kamçıladı. Alaattin yoldaşın yiğitçe göğüslediği bu saldırı partimizin devrimci direnişçi kimliğine yeni halkalar ekledi. Dostun ve düşmanın gözlerinin üzerimizde olduğu bu sırada, *"Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür!"* ve *"TKİP 11 yaşında!"* yazılamalarımızı belli noktalara

yaptık.

Hemen ardından Partimizin 3. Kongre imzalı üç çeşit; *"Parti, sınıf, devrim!"*, *"Şan olsun TKİP 3. Kongresi'ne!"*, *"Güne yükleniyor, geleceği kazanıyoruz!"* şiarlarının yeraldığı afişlerimizi, Ulaştepe, Emek, Mudurnutepe, Erişler, Çiçekçiler, Yenimahalle otobüs hattı, Gaziler ve Kocaeli'ye yaptık. Ara vermeden 3. Kongre'nin sonuç bildirgesini Ulaştepe, Emek, Mudurnutepe, Erişler, Elazığlılar, Yavuz Selim ve Gaziler mahallelerine dağıttık. Faaliyet boyunca 170 afiş ve bin bildiri kullandık.

Önemli bir işçi ve emekçi bölgesi olan Gebze'ye aralıklarla pratik faaliyetimizi taşısak da, bu yaygınlıkta ve genişlikte bir faaliyeti uzun yıllardan sonra ilk defa yaptığımızı söyleyebiliriz. Pratik faaliyet sırasında yer yer emekçilerin, daha çok da gençlerin sıcak ilgisiyle karşılandık. Bildiriyi eline alanların bir kısmı tebessüm edip teşekkür ederken, dağıtımımızı merak edip yanımıza gelenlerin bir kısmı da "Aa, TKİP imiş" dedi. Bunu da partimizin işçi ve emekçiler tarafından tanındığını gösteren bir işaret olarak sayıyoruz.

İşçi ve emekçilerin ilgisini çeken faaliyetimiz devletin kolluk güçlerinin tahammülsüzlüğü ile karşılandı. Afişlerimizin önemli bir kısmı yırtılmış veya kazınmış bulunuyor.

Gebze'den komünistler

Esenyurt'ta devrimci faaliyet!

Partimizin 3. kongresini başarı ile tamamlamasının ardından çıkan materyallerimizi işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam ediyoruz. Özelikle Alaatin yoldaşın katledilmesinin ardından özel bir tarzda yaptığımız her çalışma anında düşmanın saldırısına uğruyor. Afişlerimiz anında sökülüyor, yazılamaların üstü anında boyanarak kapatılıyor.

Şimdiye kadar bölgede yaptığımız her çalışma benzer saldırılarla karşılaştı kuşkusuz. Ancak bu süreçte daha özel bir çaba ile çalışmamızın işçi ve emekçi kitlelerle buluşması engellenmeye çalışılıyor. Devletin tüm engellemelerine, yeraltı faaliyetimizin işçi ve emekçilerle buluşmasına gösterdiği tahammülsüzlüğe rağmen faaliyetimizi kesintisiz bir biçimde sürdürmeye devam ediyoruz.

Son süreçte Partimizin 3. Kongre'sini selamlayan afişlerimizi mahallelerde ve sanayi havzalarında kullanmış bulunuyoruz. 3. Kongre'nin başarı ile gerçekleştiğini ilan eden *"TKİP III. Kongresi toplandı! Parti, sınıf, devrim!"* şiarlı bildirimizi de işçi ve emekçilere ulaştırmış bulunuyoruz. Çalışmamızı Bakırcılar Sanayi Sitesi, Haramidere, Depo, Sonevler, Tabela, Örnek Mahallesi gibi semtlere taşıdık.

Ayrıca birçok duvarı da *"Alaattin Karadağ yoldaş ölümsüzdür! / TKİP"* şiarı ile süsledik.

Esenyurt'tan komünistler